

Glasnik MIRA

25

Međugorje
1981. - 2006.

Godište I. • Broj 1 • Međugorje • Siječanj 2006. • Cijena 2,5 KM / 10 Kn

U MARIJINOJ ŠKOLI

“Draga djeco!

***I danas vam nosim u naručju malog Isusa, Kralja Mira, da vas
blagoslovi svojim mirom. Dječice, na poseban način danas vas
pozivam da budete moji nositelji mira u ovom nemirnom svijetu. Bog
će vas blagosloviti. Dječice, ne zaboravite, ja sam vaša majka. Sve vas
blagoslivljam posebnim blagoslovom s malim Isusom u mom naručju.***

Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.”

(25. PROSINCA 2005.)

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Međugorje

Glavni urednik:

Krešimir Šego

Lektor i korektor:

Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1

88266 Međugorje, BiH

Tel.: 00 387 36 650 200

Faks: 00 387 36 651 300

E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr ili

medjugorjemir@medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa

SHIFT KREATIVNA AGENCIJA

Uplate:

Za Bosnu i Hercegovinu:

Poštanskom uplatnicom ili na žiro-račun:

3381202201145352

UniCredit Zagrebačka banka BH

Devizne uplate:

Unicredit Zagrebačka banka BH

S.W.I.F.T. ZABA BA 22

Konto: 48-06-02810-2

Uplate iz Republike Hrvatske:

HVB Splitska banka

Br. računa: 809520-191-30000519000

Cijena pojedinog primjeraka:

2,5 KM/10KN

Godišnja pretplata (12 brojeva)

BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 KN;

Zemlje EU: 25 Eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 35 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Poštovani čitatelji!

U ruci držite novo međugorsko glasilo. Kroz nepunih petnaest godina imali ste prigodu iz mjeseca u mjesec pratiti "Glas mira" koji je – koliko bijaše u (za)danim prilikama moguće – pratio, izvješćivao i promicao duhovnost koja je izrasla iz onoga što je započelo u kasnim popodnevničkim satima povijesnoga 24. lipnja 1981. Kroz petnaestak godina, tj. tamo negdje od pada bezbožnoga komunizma, u tom smo glasilu imali prigodu stavljati na papir, pratiti, suživljavati se te živjeti duhovnost koja se rodila ovdje. To glasilo bijaše i ostade trajni spomen na jedno prijelomno razdoblje u povijesti svijeta, Katoličke crkve i ove župe koja je promišlju Providnosti bačena u žarište svjetskih zbivanja i Kristove Crkve.

Glasilo se u bitnome bavilo Međugorjem, ali je uređivano i izlazilo u Zagrebu. Od samih se početaka osjećala stanovita nelagoda glede toga, ali su nas na to prisiljavali rat i nesređene prilike na ovim prostorima. Kako je rat već desetak godina iza nas, a stanje se na vidikovcu donekle smirilo, mjerodavne su institucije odlučile smjestiti uredništvo lista u Međugorje te promijeniti mu i ime. Ubuduće će to biti "Glasnik" a ne više "Glas mira". Na ovom mjestu zahvaljujemo dosadašnjem uredništvu na svemu učinjenju kroz minulih desetljeće i pol.

Naime, u gotovo svim dosadašnjim Marijnim ukazanjima Gospa je oslovljavala osobe koje su imale milost vidjeti je snagom Duha Svetoga kao "anđeli moji", "maleni moji", "djeco moja". Ona je uvijek brižna majka. I ovo "glasnik" u nazivu samo je prijevod grčke riječi "anđeo", jer se taj naziv i ime odnose na službe koju 'anđeli' vrše u Božjem planu. Anđeo je uvijek vjesnik, glasnik, on donosi radosnu vijest iz onostranosti u ovostranost, iz vječnosti u vrijeme. Ime je program. Ime je osoba. Zato se s promjenom imena želimo svi zaputiti svjesno i odlučno u Marijinu školu te postajati njezini 'glasnici'. Glasnici i nositelji mira, upravo kako je to neki dan naglasio papa Benedikt XVI. u svojoj novogodišnjoj propovijedi.

Ivan Krstitelj bijaše u odnosu na Isusa i glas i glasnik. Glasnik je pretakao glas u jasnu poruku svijetu. I Isus bijaše glasnik i

poruka. Svojom osobom, svojom pojavom, riječima, djelima, poglavito pak svojom šutnjom. Svi smo na svoj način pozvani biti upravo to, glasnici i nositelji poruke koja odzvanja i širi se odavle već četvrt stoljeća.

Kako predočiti pretakanje glasa u glasnika, kako poruka postaje osobom? Vjerujemo da je najbolja slika ono što smo doživjeli protekle godine u Velikom tjednu, a što su zabilježile sve svjetske kamere i prenijele sve TV postaje. Prizor koji se urezao duboko u sjećanje svih nas i cijeloga svijeta: Pred nama krhki starac na prozoru, lica unakažena bolima i patnjom, široko otvorenih usta, pokušava nešto reći, ali ne uspijeva. Nema glasa, samo hropac. Pred nama bijaše samo slika kako se čovjekove sile urušavaju, kako se gubi sva ona silna energija kojom bijaše nabijen pokojni Papa na početku svoga pontifikata.

Ecce homo - Evo čovjeka! Svi smo bili u dnu duše dirnuti. Ne razabire se što bi Papa htio reći, ali iz njegovih kretnja čitamo jasno: Pred nama je osoba koja je vjerodostojno živjela, koja je jednako snažna i kad gromko zbori, ali i kad zanijemi. Osoba koja je dala životu i vjeri vjerodostojno lice. Osoba = poruka, osoba utjelovljeni glasnik! Upravo svojom pojavom bijaše najsnažnija poruka – bez ijedne riječi. To bismo htjeli postići i mi promjenom imena. Htjeli bismo da svatko od nas postane *glasnikom, vjesnikom*, svjedokom i porukom onoga što Gospodin čini ovdje za Crkvu i svijet. Nekada i šutnja malenih i skromnih daleko snažnije zbori od glasa onih u sredstvima priopćivanja.

Stoga je ovo poziv svima postati i biti glasnicima – riječju, ali poglavito životom – svega onoga što naš Bog tako silno izvodi po Mariji u djelu evangelizacije te spašavanja svijeta. A Božji način i logika redovito su protivni ljudskim mjerilima i načinima. Bog redovito izabire malene, neznatne, pa čak i lude u očima svijeta, kako bi posramio one mudre i umišljene. U Božjem planu nitko nije nevažan, pogotovo ne suvišan. Marija je kroz svoja ukazanja stvorila višemilijunsku vojsku svojih malenih, odanih, ljubljenih. Na tu ljubav može se odgovoriti samo ljubavlju i predanošću. To bismo htjeli postići i mi svojim novim glasnikom. Vjerujemo da će nas pratiti blagoslov s Neba i vaša potpora te ohrabrenje.

Uredništvo

Dekret Pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

OVE GODINE SLAVIMO DVADESET PET GODINA MEĐUGORJA

U MARIJINOJ ŠKOLI

dr. fra Tomislav Pervan

S novom godinom ušli smo u jubilejsko slavlje koje će prožimati cijelu sljedeću godinu župu Međugorje, one što ovamo dolaze, ali i međugorske hodočasnike diljem svijeta. Mnogo je razloga zbog kojih možemo, smijemo i moramo slaviti - ne skrivajući svoju hvalu i zahvalu, svoje raspoloženje, ali i obveze te obećanja i zavjete koje smo izrekli Gospodinu u svome životu, na tragu svega onoga što se događalo na ovim prostorima i u Katoličkoj Crkvi otkako je na pozornici ovoga svijeta bljesnulo kao munja svjetlo s brda Crnice na Ivandan godine 1981.

Biblijski prizori pred našim očima

Vječ je četvrt stoljeća – cijeli jedan ljudski naraštaj i vijek – otkako smo svi zajedno svjedoci doslovce biblijskih uprizorenja među nama. Pred našim očima oživljavaju biblijski prizori te ih svodimo na zajednički, Božji nazivnik. I vidimo kako se povijest ponavlja, kako Bog provlači svoju crvenu nit i vuče konce povijesti, pa i onda kad mislimo da je daleko od nas, da nas je ostavio u mraku zaborava. Naš je Bog bliski Bog, Bog koji djeluje u povijesti. Pred svima nama odvijali su se i odvijaju još uvijek prizori Marijina i Isusova života, na zaslону bijakovsko-međugorskih zbivanja. Pronaći ćemo ovdje Mariju i Dijete, zvijezdu i bogotražitelje, znanstvenike i dvojitelje, Savle i Pavle, Augustine i Franje, tolike obraćenike, nebrojene hodočasnike *sa sva četiri vjetra*, u traženju i nalaženju, poklonu, obdarivanju, darivanju sebe Mariji i Isusu.

Prije četvrt stoljeća neka je iznenadna – mi vjerujemo nebeska – sila izbacila međugorsku župu s uhodanog kolosijeka te je smjestila u žarište vjerskog života i događanja u Katoličkoj Crkvi. Nitko u samim počecima nije mogao ni slutiti ovakav razvoj, zamah, širenje, što nas navodi na zaključak da je na djelu sama Božja providnost. Već u prvim danima vidioci iz Bijakovića imali su viđenje *Majke s Djetetom*. Ona ga u rukama drži, njiše i nudi nama. Upravo kao što je to učinila u Hramu gdje ga je stari Šimun uzeo, zagrlio, zahvalio Bogu za milost i dar, da može u miru odahnuti...

Tamu bezbožnoga komunizma probilo je Marijino svjetlo

Svjetlost koja je zasjala s Crnice proširila se na sve strane. Pokazala je put nebrojenima. Pronašli su je najprije obični pastiri – upravo kao u trenutku Isusova rođenja u Betlehemu, a potom milijunske rijeke hodo-

U to doba stvoren je čudesan trokut: Crnica - naš Betlehem, Križevac - naša Golgota, a župna crkva - dvorana Posljednje večere: Euharistija i Duhovi. I tu se odvija sve što nam treba za spas i sreću.

časnika – bogotražitelja, koji su – na vijest o događaju – pohrlili sa svih strana zemaljske kugle. *Došli smo pokloniti se Njemu i obdariti ga*. Zapravo dati mu sve – sebe i svoje srce. I redovito su odlazili i još uvijek odlaze *novim, drugim* putem u svoj život i zavičaj, tj. kao obraćenici i zahvaćenici, obnovljeni, na novim životnim stazama, u sretnu budućnost, s Isusom – pronađenim Kraljem srdaca i duša.

Prepoznali su i poklonili se oni iskonski tražitelji, prepoznala je *Crkva koja moli, Crkva na koljenima* Božji znak: Mariju kao životnu Zvijezdu – Večernju i Zornicu – prema biblijskome: *Narod koji je u tmuni hodio, svjetlost veliku vidje...* Tama komunizma koja je poput olova tištala narode i kontinente odjednom je probijena Marijinim svjetlom i najavila svijetu zoru novog doba.

U to doba stvoren je čudesan trokut: Crnica – naš Betlehem, Križevac – naša Golgota, a župna crkva – dvorana Posljednje večere: Euharistija i Duhovi. I tu se odvija sve što nam treba za spas i sreću. Te naše protežnice spasenja bijahu jerihonske trublje koje su onodobno najavile skori pad bezbožnog komunizma. Daskora je to i uslijedilo, zahvali Mariji!

Podsjećanje na one prve dane i godine – za mnoge je to već davna prošlost – prigoda je prisjetiti se svega što je sama župa

i sav ovaj hrvatski vjernički puk zajedno s vidiocima te svećenicima podnio i pretrpio da istina o Božjem zahvatu na ovome mjestu bude i poznata i od Crkve moliteljice priznata. Duboko mi je u pameti i sjećanju, svijesti i srcu sve ono kako smo se prvih dana i godina, zdušno kao jedan, odaz(i)vali te pokušavali biti vjerodostojni svjedoci Marijine nazočnosti ovdje.

Marijino srce je prekrasan mozaik Božjih riječi

Upravo nam na Novu godinu papa Benedikt stavlja Mariju za uzor. I poziva sve u njezinu školu. Prvi dan godine nosi biljeg Žene, Djevice Marije. Ona je smirena Djeвица koja bi htjela razumjeti vječnu riječ što prebiva u Božjoj riječi. Marija pohranjuje u svome srcu sve riječi što dolaze od Boga i slaže ih u svome srcu u prekrasni mozaik. U njezinoj školi i mi trebamo naučiti postajati te biti pozorni i poslušni Gospodnji učenici. S njezinom majčinskom pomoći želimo se obvezati na zauzeti rad u Gospodnjoj *radio-nici mira* slijedeći Krista, mirotvorca. Slijedeći primjer Djevice Marije želimo se dati voditi uvijek i isključivo Isusom Kristom, koji je isti – jučer, danas i završetak ostaje isti. To su Papine nakane, a to bi trebao biti i naš program: da se riječ, poruka utjelovi i uosobi i u našem životu, da se poistovjetimo s onim što naviještamo.

Da nismo nalik žiteljima Jeruzalema zajedno s Herodom i pismoznancima u vremenu Isusova rođenja? Znaju sve o Isusu, ali ga ne traže, ne zanima ih, ne žele mu iskazati poklon ni štovanje! Bilo bi za nas i naše potomstvo pogubno ako bismo bili samo osobe ili uredi za prihvata, smještaj i upućivanje hodočasnika na sveta mjesta, a sami ostajali doma u svojim kućama, daleko od onoga što se zbiva i na Crnici, i Križevcu, a pogotovo u župnoj crkvi – na sv. Misi, klanjanjima, predavanjima srca i bića Isusu Kristu i Mariji. Bilo bi opasno po nas znati gdje se što nalazi, odvija i događa, a ne slijediti rijeke hodočasnika.

Zato vrijedi zapitati se uvijek iznova, suočeni s Tajnom koje smo svjedoci: Da nismo nalik žiteljima Jeruzalema zajedno s Herodom i pismoznancima u vremenu Isusova rođenja? Znaju sve o Isusu, ali ga ne traže, ne zanima ih, ne žele mu iskazati poklon ni štovanje! Bilo bi za nas i naše potomstvo pogubno ako bismo bili samo osobe ili uredi za prihvata, smještaj i upućivanje hodočasnika na sveta mjesta, a sami ostajali doma u svojim kućama, daleko od onoga što se zbiva i na Crnici, i Križevcu, a pogotovo u župnoj crkvi – na sv. Misi, klanjanjima, predavanjima srca i bića Isusu Kristu i Mariji. Bilo bi opasno po nas znati gdje se što nalazi, odvija i događa, a ne slijediti rijeke hodočasni-

ka. Upravo smo mi pozvani prednjačiti, ići s upaljenim svjetlima ispred hodočasnika, pokazivati im put do Marije i Djeteta Isusa. I tako postajati svakim danom velika Božja obitelj, trajno živjeti tajne spasenja.

Mnogo nas je puta i sama Marija pozivala da se prisjetimo početaka, prvih dana, onoga zanosa i sreće, svim tjeskobama, progona i prijetnjama unatoč. Marija poziva na povrat na izvor, jer je upravo na izvoru voda najbistrija, najzdravija, nepomućena. Stoga obnovimo u srcima i obiteljima zanos prvih dana i godina! Postanimo svi jedna obitelj pred nazaretskom Obitelji i neka Isus, Marija i Josip budu naši najdraži hodočasnici koji nalaze upravo kod nas svoj topli dom.

NOSIM VAM U NARUČJU MALOG ISUSA, KRALJA MIRA

fra Ljubo Kurtović

Čovjek čije je srce u miru, oko sebe će širiti mir. Čovjek u čijem je srcu strah, oko sebe će širiti strah. Čovjek čije srce je čisto gledat će i druge čisto. Ako je netko i prljav, nastojat će ga opravdati i očistiti svojim postupcima i riječima. Pozvani smo blagoslivljati i druge ohrabrivati.

Blažena Djevica Marija u svom naručju i srcu i danas nam donosi i daruje Isusa, Kralja Mira. Ona to čini kroz cijelu povijest otkada je Isus začet u njezinoj utrobi. Sveta Elizabeta bila je prva koja je imala povlasticu susresti Mariju punu milosti, koja nosi i daruje Isusa. Marija želi sve voditi k Isusu i donositi Isusa. Ona Isusa ne zadržava za sebe jer zna da je i ona sama Njime obdarena. Marija zna da je Isus Božji dar ne samo njoj nego cijelom čovječanstvu. Smisao života je u darivanju ne samo stvari nego u darivanju života. Zato nas ona poučava: „Draga djeco, vaš život nije vaš nego Božji dar kojim trebate razveseljavati druge.“

Samo je čovjek sposoban prepoznati i primiti Boga. Samo je čovjek biće koje može prihvatiti mjeru Božje ljubavi i ljubiti na način dostojan Boga. Isus je sišao s nebesa radi našega spasenja. Ono što ga je potaknulo da siđe s nebesa radi nas bila je ljubav, samo ljubav. Bog je ljubav, i sve što čini, čini iz ljubavi.

Djevica Marija se ukazuje i poziva nas, svoju djecu, kroz tolike godine samo zato jer nas ljubi. I naš odgovor na njezine pozive i poruke trebala bi biti samo ljubav. Uz Marijinu pomoć i mi možemo rasti u svetosti i biti oni koji će moći Isusa donositi drugima. Isus, kojega primamo u svetoj pričesti, isti je Isus kojega je primila Marija i kojega nam daruje.

Doći ćemo do Isusa ako budemo slušali Marijine riječi

Marija je potpuno povjerovala da će se ispuniti sve što joj je rečeno od Gospodina. Ona i danas vjeruje da Bog hoće i može učiniti u našim životima svoja djela mira i ljubavi. Ona je iskusila u svom životu svemoć Božje ljubavi koja upravlja i vodi povijest čovječanstva i svako srce koje mu se otvori.

Marija najbolje poznaje Isusa jer je rastao u njezinoj prečistoj utrobi, pod njezinim srcem, i jer je Njega pratila svojom brižnom ljubavlju sve do Kalvarije. Zato smo sigurni da ćemo doći do Isusa ako budemo slušali i slijedili njezine majčinske riječi koje ne prisi-

ljavaju nego privlače ljubavlju. Ona je ovdje došla k nama. Nismo mi Mariju dozvali, nego je ona došla pozvati nas. Ona je sama pošla na put k svojoj rodici Elizabeti kad je osjetila da je zahvaćena milošću, puna Isusa. I danas je puna Isusa koga nam donosi i daruje. Ma-

rija prima sve od Isusa Kralja Mira i daruje nama sve što je Isusovo. Isus je Kralj Mira. Njegov mir nije mir koji nam daje svijet. Isusov mir dolazi s Kalvarije, s križa Kristova. A to je mir koji pobjeđuje grijeh, zlo i smrt. Pozvani smo biti nositelji i darivatelji Isusova mira. I Gospa nas poziva: „...na poseban način vas pozivam da budete moji nositelji mira u ovom nemirnom svijetu.“ Mir ćemo moći nositi tek kad dopustimo Isusu da nam ga daruje.

Uzaludno je moliti za mir u svijetu ako mi živimo u nemiru. Jedna zgoda iz života sv. Franje Saleškog govori o tome kako je jedan student bio zabrinut za mir u svijetu. Došao je tako jednoga dana, sav zadihan, do svetoga Franje. Pitao ga je: „Što bih ja mogao učiniti za mir u svijetu?“ Svetac ga je pogledao, nasmiješio mu se i rekao: „Znaš što bi mogao učiniti?“ „Ne znam“, odgovori mladić. Sveti Franjo mu reče: „Molim te, kad ulaziš u sobu onda nemoj tako jako lupati vratima. To je ono što bi ti mogao učiniti za mir u svijetu.“

I nama se može dogoditi da budemo zabrinuti za svijet, za sve ono što se događa u svijetu i oko nas. Tako zaboravimo vlastiti život, svoju nutrinu i svoje srce koje je u nemiru. Čovjek čije je srce u miru, oko sebe će širiti mir. Čovjek u čijem je srcu strah, oko sebe će širiti strah. Čovjek čije srce je čisto, gledat će i druge čisto. Ako je netko i prljav nastojat će ga opravdati i očistiti svojim postupcima i riječima. Pozvani smo blagoslivljati i druge ohrabrivati. Kao što naš pjesnik Stjepan Lice kaže: „Kada vidiš ljude kako smišljaju pakosti, kako se, ničim nepotaknuti, žeste i prijete zlom, kada ih vidiš kako se natječu u okrutnosti, kako se naslađuju patnjom koju nanose, kada ih vidiš ogrezle u mržnji, pomučena uma i mahnite ruke, kada ih vidiš kako neumorno i strpljivo biraju načine kako će najdublje pozlijediti, kako bešćutno zadaju ranu na ranu, kada ih vidiš, kada o njima čuješ, kada pomisliš na njih, kada ti naude, pomiluj svakoga u duši. Kada susretneš ljude isprekidana daha, posustala koraka, koji se više nemaju na koga osloniti, koji su izgubili nadu, kada vidiš kako njihova očekivanja postaju sve skromnija, njihova bića sve lomnija, kako nemaju kamo poći, nikoga s kim bi mogli podijeliti svoj dan, pomiluj svakoga u duši.“

Nezamisliva je ljudska sreća bez mira u srcu

Gospa, Kraljica Mira, donosi nam i daruje u svom naručju Isusa Kralja Mira koji

Samo je čovjek sposoban prepoznati i primiti Boga. Samo je čovjek biće koje može prihvatiti mjeru Božje ljubavi i ljubiti na način dostojan Boga. Isus je sišao s nebesa radi našega spasenja.

Ono što ga je potaknulo da siđe s nebesa radi nas bila je ljubav, samo ljubav. Bog je ljubav, i sve što čini, čini iz ljubavi.

nas blagoslivlja svojim mirom. To je ono što današnji svijet treba. Ljudi su gladni Boga jer su gladni ljubavi, mira i pravde. Put do Boga je molitva. Drugoga puta nema. Kad bi postojao neki drugi put, Marija bi nam to sigurno rekla. U mnogim svojim porukama Marija nas poziva na molitvu za mir. Svijet čezne za mirom ali je nesposoban ostvariti uvjete mira. Nezamisliva je ljudska sreća bez mira u srcu. Mir rađa dubokom sigurnošću. Mir je duboka čežnja ljudskoga srca koju čovjek ne može ostvariti bez Boga. Očekivati mir od svijeta, od ljudskih sila i snaga, znači prihvatiti put prijevare i razočaranja. Stvoreni smo na Božju sliku, bogoliki smo. Nosimo Njegov pečat, otisak Njegova bića u sebi. Bog je u nas usadio čežnju za mirom. A naš Bog nije Bog nereda već reda.

Marija nikada i nikoga nije prevarila niti razočarala. Nikada se nije čulo da je ikoga zapustila tko se k njoj u zaštitu utekao i njezinu pomoć zatražio. Molimo Mariju i otvorimo se njezinu srcu kako bismo mogli duboko doživjeti i nositi mir svima oko nas.

MOLITVA SV. OCA PAPE BENEDIKTA XVI.

Gospodine, Isuse Kriste! Rekao si svojima kojima si se ukazao nakon uskrsnuća: „Idite i učinite sve ljude mojim učenicima. Krstite ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha i poučavajte ih obdržavati sve što sam vam zapovjedio. I gle, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta“ (Mt 28,19sl.).

Budući da želiš da se svi ljudi spase, zato ti hoćeš i da svi ljudi spoznaju istinu koja nas jedina može voditi k spasenju (usp. 1 Tim 2,6). Ti si Istina. Po Tebi nam je istina postala putem kojim možemo ići te nas vodi u život. Bez Tebe smo u tami i neznanju spram bitnih pitanja svoga života. Bez Tebe smo kao ovce bez pastira (usp. Mk 6,34).

Ti nas pak nakon svoga uzašašća u nebo nisi ostavio kao siročad (usp. Iv 14,18). Svojim učenicima nisi dao samo nalog da uče ljude ispravnu putu. Ti si im za sva vremena obećao i Duha Svetoga koji iz naraštaja u naraštaj uvodi u puninu istine (usp. Iv 16,13). Vođena Duhom Svetim zajednica učenika - Crkva - pronosi Tvoju riječ kroz sva vremena. Tvoja riječ živi u njoj. U njoj je ta riječ trajna sadašnjost i otvara budućnost jer istina je uvijek mlada i nikada ne zastarijeva.

Pomozi nam da kroz navještaj Crkve naučimo obdržavati sve što si zapovjedio. Pomozi nam da pritom radosno uzmemo na sebe 'slatki jaram' istine (usp. Mt 11,30) koji nas ne tlači niti zarobljuje, nego nas u Tebi čini djecom Oca te nas oslobađa. Pomozi nam da kroz riječ vjere pronađemo Tebe osobno, da Tebe upoznamo i uzljubimo. Pomozi nam postati prijatelji istine - Tvoji prijatelji, Božji prijatelji.

Pomozi svojoj Crkvi da neustrašivo sluša Tvoj nalog u nemirima pomučena vremena. Pomozi joj naviještati Tvoju poruku posve slobodno i neiskrivljeno. Vodi je svojim Duhom te je uvodi u prostranstva Istine.

Gospodine, daj da budemo zahvalni za Tvoju riječ. Zahvalni za poruku katekizma u kojoj se susrećemo s Tvojom riječi kako bismo i mi mogli reći sa psalmistom: „Gospodine, oh kako ljubim Zakon Tvoj“ (Ps 119,97). Da: „Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka, i svjetlo na mojim stazama“ (Ps 119,105). Amen.

ONO ŠTO SE DOGAĐA U MEĐUGORJU POMAŽE I CRKVI DA NAPREDUJE

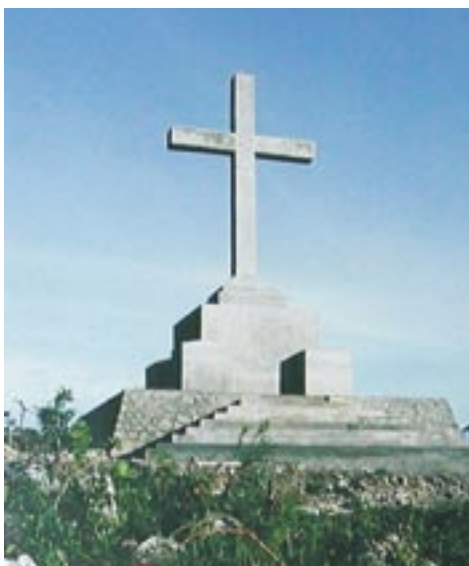
Razgovarao: Dragan Soldo

Osvjedočio sam se koliko je duhovnost ovdje jaka. Vjerujem da to iskustvo možemo prenijeti u svoju zemlju. Crkva će biti zadnja koja će reći svoj službeni stav o Međugorju, no bitno je iskustvo što ga u međuvremenu imaju vjernici. Ipak, vidim pozitivan stav Crkve, jer ne zabranjuje ljudima dolazak u Međugorje. Naprotiv, dopušta im dolazak, što bi moglo značiti neslužbeno prihvaćanje. No, službeni stav Crkve morat ćemo još pričekati.

Pozitivno iskustvo Međugorja potiče vjernike da u okolini u kojoj žive svjedoče drugima što su doživjeli. To iskustvo vjere očituje se u promjeni života, navika, pogleda, a kada to iskustvo toliko potakne vjernike da u svom mjestu izgrade brdo Križevac i crkvu sv. Jakova identičnu onoj u Međugorju, onda to doista možemo nazvati "čudom". To "čudo" niče u maloj državi Malavi na jugu Afrike. Država koja graniči na sjeveru s Tanzanijom, na zapadu sa Zambijom, a na jugozapadu i istoku s Mozambikom, izdužena je oko 500 kilometara u smjeru sjever – jug, a veliki dio istočne granice čini jezero Malawi. Do 1964. godine Malavi je bio britanska kolonija. U prvih trideset godina neovisnosti zemlja je imala prozapadnog i autoritativnog vladara, a od 1994. demokratski izabranu vlast. Od 12 milijuna stanovnika, četvrtina su katolici, 40 posto protestanti, 16 posto muslimani, a ostali su tradicionalisti. Siromašno stanovništvo uglavnom se bavi poljoprivredom, a veliki problem je golemi broj zaraženih i oboljelih od AIDS-a. Župu Međugorje posjetila su trojica biskupa iz Malavija, mons. Thomas Msusa, biskup biskupije Zomba, njegov prethodnik, biskup u miru, mons. Allan Chamgwera i mons. Remi Joseph Gustave Saint-Marie, dijecezanski biskup u biskupiji Dedza. Biskup Msusa, naš sugovornik, najmlađi je biskup u Malaviju, a zanimljivo je da je sin muslimanskog hodže. "Zbog siromaštva", kaže biskup Msusa, "odgojili su me i školovali misionari. Moj je otac tako muslimanski svećenik, a ja sam svećenik u Crkvi Isusa Krista".

Oče biskupe, možete li reći kako živi vaša biskupija, odnosno Crkva u Malaviju?

Crkva u Malaviju stara je oko sto godina. Evanđelje je do nas došlo preko misionara iz Italije, Engleske, Amerike i Njemačke. A

Križevac u Malaviju

sada imamo mnogo svećenika koji potječu iz našeg naroda. Pastoralno smo razvili i jedan program koji se naziva "Mala kršćanska zajednica" u kojoj se vjernici žele potaknuti da se sami probude u vjeri, a ne da ih potiču misionari ili svećenici. U središtu svega je Sveto pismo, odnosno razmjena Riječi Božje među vjernicima. Ta Riječ dobro je prihvaćena i živi unutar obitelji. Druga stvar koja je jako bitna za našu Crkvu jest pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji. Već su misionari isticali potrebu molitve krunice. Nismo

stoga iznenađeni što se obitelji okupljaju i mole krunicu zajedno. To je sličnost i s Međugorjem gdje nas Gospa ohrabruje na molitvu krunice.

Glad, AIDS, nasilna islamizacija...

Kakav je odnos među vjerskim zajednicama u Vašoj zemlji, te kakva je društveno-socijalna slika društva?

Do prije deset godina u Malaviju je na vlasti bila jedna politička stranka, na čelu s diktatorom. U to vrijeme nitko nije smio kritizirati vlast. No, 1992. godine katolici su se biskupi tajno sastali i napisali jedno kritičko pismo. Bio je to vrlo važan događaj, pismo je bilo revolucionarno, u njemu se kritizirala vlast. Pismo je tajnim putovima bilo prosljeđeno svim biskupijama i župama u zemlji. Naputak je dan svim svećenicima, da se ono pročita vjernicima na nedjeljnoj misi. Kad su to pismo čuli, katolici, ali i muslimani i protestanti, ustali su zajedno. Bio je to začetak demokracije u Malaviju. Nakon dvije godine, 1994. godine za vrijeme demokratskih izbora, izabran je demokratski predsjednik koji je bio musliman. Prvih pet godina njegova vladanja bilo je vrlo dobro i uvijek je pohvalno govorio o Katoličkoj Crkvi, jer je uvijek isticao da je izabran zahvaljujući katolicima. Nakon pet godina ponovno je izabran za predsjednika, međutim, u tom mandatu moglo se vidjeti njegovo pravo lice. Dopustio je korupciju, muslimanima je

Biskup Msusa, naš sugovornik, najmlađi je biskup u Malaviju, a zanimljivo je da je sin muslimanskog hodže. "Zbog siromaštva", kaže biskup Msusa, "odgojili su me i školovali misionari. Moj je otac tako muslimanski svećenik, a ja sam svećenik u Crkvi Isusa Krista".

davao visoke pozicije, jednostavno, činio je vrlo loše stvari. Crkva ga je počela kritizirati, a on se okrenuo protiv Crkve. Želio je biti izabran i treći put za predsjednika, međutim, Katolička je Crkva s ostalim katoličkim zajednicama učinila da on ne bude izabran. Nije uspio, ali je predložio svog nasljednika, katolika, koji je po izboru došao u sukob sa svojim prethodnikom. Muslimani su stoga počeli govoriti kako Katolička Crkva vlada u Malaviju, i počele su nesuglasice između muslimana i katolika. Novi predsjednik jest katolik, ali nema potporu parlamenta. Stoga muslimanska većina u parlamentu želi da se sadašnji predsjednik povuče s dužnosti. No, središnji problem je što u zemlji vlada glad. Stanovništvo uglavnom živi od poljoprivrede. Zadnjih godina bilo je velikih suša, pa je bila veća glad. Pokazatelji kažu da je četiri i pol milijuna ljudi suočeno s problemom gladi, a ako vlast nešto ne uradi pitanje je hoće li ti ljudi ostati živi. Drugi problem je veliki broj zaraženih AIDS-om. Veliki je broj umrlih i veliki broj siročadi koja ostaje iza njih. Treći je problem muslimana koji imaju podršku islamskih zemalja i velike izvore novca. Oni kupuju i daju hranu stanovništvu, ali pod uvjetom da prime islam. Islamske zemlje daju novac i stipendije za školovanje mladića, ali pod istim uvjetom da prime islam. Mladi ljudi, u želji za boljim životom, prihvaćaju te uvjete, na žalost.

Zanimljivo je da ste i Vi, oče biskupe, došli u Međugorje uz pomoć donacije. Uz to, ovo je i Vaš prvi posjet Međugorju. Kako ste doživjeli ovo mjesto?

Davno sam čuo za Međugorje i čitao o njemu kad sam bio sjemeništarač. Moj rektor namjeravao me poslati u Međugorje, ali nije bilo mogućnosti. Tek nedavno sam upoznao jednu gospođu koja vodi Centar mira Međugorje u Malaviju. Ona me pitala želim li poći u Međugorje i prihvatio sam. Želja mi je bila da ovdje molim, jer u Malaviju imam puno posla pa mi ostaje manje vremena za molitvu. Dolazak u Međugorje bio je pun ushićenja, jer sam vidio hodočasnike sa svih strana svijeta koji su ujedinjeni u molitvi. Oduševljen sam pobožnošću jer vidim da su ljudi ozbiljno shvatili ispovijed, pričest; toliko sam zadivljen da nemam riječi kojom bih opisao ono što osjećam. Sve to nametnulo mi je pitanje zašto je Međugorje tako daleko od Malavija, jer nama je potrebno jedno takvo jako mjesto, a moj narod nema sredstava doći u Međugorje. Razmišljajući na tu nakanu, dobio sam odgovor. A on je: ja sam taj koji treba širiti vijest o Međugorju. Druga

stvar koju sam doživio su iskustva ljudi koji ovdje dolaze. Čitao sam o tim iskustvima u knjigama, ali sad sam to osobno doživio. To sam osjetio i u svojoj skupini u kojoj su još tri biskupa. Postali smo ujedinjeni, što mi govori da je to dar Božji. Bog nam kroz to govori: vi ste ti koji trebate biti apostoli.

Gospa želi da imamo takvo mjesto u našoj zemlji

U Vašoj zemlji realizira se jedan zanimljivi projekt. Radi se o izgradnji Međugorskog svetišta u Malaviju. Zašto i od kuda ideja?

Sve je započeo Centar mira u Malaviju sa svojim vodstvom, govoreći o ovom duhovnom mjestu. Želja je bila da ljudi u Malaviju imaju nešto slično kao Međugorje. Zatim je uslijedio poziv iz Velike Britanije. Javio se jedan bogati poslovni čovjek koji je imao namjeru isti projekt realizirati u svojoj zemlji. Tražio je sličan krajolik kao u Međugorju, ali nije ga uspio naći. Stoga je pitao postoji li slično mjesto u Malaviju, jer ima želju dati donaciju za započinjanje radova. Bilo nam je jasno da Gospa želi da imamo takvo mjesto u svojoj zemlji. Nakon toga išli smo tražiti dopuštenje od našeg nadbiskupa i on je pristao jer je pozitivno gledao na Međugorje.

Dokle se stiglo s radovima na izgradnji svetišta?

Postaje križa i križ uz naše brdo, isto kao što je brdo Križevac, već su gotove. Gotovi su temelji crkve koja će biti ista kao međugorska. Donator je s nama na ovom hodočašću i on želi i dalje pomoći u gradnji.

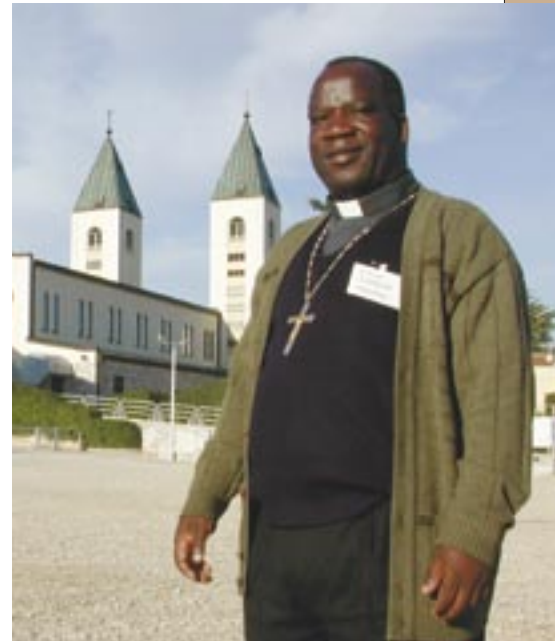
No, Međugorje nije samo onaj vizualni dio, Međugorje je prije svega jedna posebna duhovnost. Kako to prenijeti u Vašu zemlju?

S izgradnjom tog centra samo bi se još više produbila naša duhovnost. Osvjedočio sam se koliko je ona ovdje jaka. Vjerujem da to iskustvo možemo prenijeti u Malavi. Ono što ljudima stvara poteškoću je kako riječ Božju staviti u život. Izgradnjom centra pomoglo bi se ljudima da prodube svoju vjeru i vrate se k Bogu. S obzirom na to da su katolici u mojoj zemlji rasuti i izloženi napadima, centar bi pomogao da se oni više ujedine.

Crkva će jednoga dana službeno priznati Međugorje

O Međugorju govorite s posebnim osjećajem. Kako gledate na Međugorje u kontekstu odnosa opće Crkve prema njemu?

Crkva će biti zadnja koja će reći svoj službeni stav o Međugorju, no ono što je bitno je iskustvo koje vjernici imaju u međuvremenu. Ipak, vidim pozitivan stav Crkve, zbog

mons. Thomas Msusa, biskup Zombe

toga što ona ne zabranjuje ljudima dolazak. Naprotiv, dopušta ljudima doći u Međugorje. Neslužbeno se može reći da je Crkva već prihvatila Međugorje, ali službeni ćemo stav morati malo pričekati. Uvijek imam pred sobom riječi anđela kad je Mariji kazao da se ne boji. Ljudi trebaju imati nadu i vjeru. Trebamo prije svega moliti za obraćenje, potaknuti Gospinim riječima, jer ovo što se događa u Međugorju pomaže i Crkvi da napreduje. Ne vjerujem da će Crkva ikada odbiti da se ljudi obraćaju, stoga vjerujem da će Crkva jednoga dana priznati Međugorje.

Kako, oče biskupe, gledate na poruke koje upućuje Gospa Kraljica Mira?

Kad sam došao u Međugorje i čuo jednog od vidjelaca kako govori o Gospinim porukama spominjući post, molitvu, obraćenje, euharistiju, ispovijed, našao sam se u čudu, jer je to isto ono što je Gospa govorila u Lurdu i Fatimi. To su poruke koje dobivamo iz Svetoga pisma. Uistinu trebamo nekoga tko će nas upozoriti na ono što trebamo živjeti, a Gospa nas podsjeća na poruke koje nam je davno rekao njezin Sin. Ja ne vidim ništa novo u porukama, ali ono što primjećujem je da Gospa iznova i ponovno ponavlja poruke. To je znak da moramo s ozbiljnošću pristupiti svojoj vjeri.

Što želite poručiti za kraj našeg razgovora?

Želio bih zahvaliti župljanima Međugorja na dobrodošlici i ljubaznosti, jer sam i kroz to iskustvo da je Gospa ovdje nazočna. Molite za svećenike kako bi mogli rasti u vjeri, te da po Majci Mariji pronađu put do Isusa.

SAKRAMENT ISPOVIJEDI (1.) dr. fra Ivan Sesar

Kraljica Mira u svojim je porukama više puta pozvala na ispovijed. Nakon ljeta 1981. Međugorje postaje poznato i kao ispovjedaonica svijeta. Bez lažne skromnosti može se kazati da nigdje redovi onih koji čekaju na svetu ispovijed nisu duži, niti broj ispovjednika veći kao ovdje. To su razlozi zbog kojih ćemo na ovoj stranici, u nastavcima, obraditi sakrament svete ispovijedi u svjetlu Svetog pisma, Kanonskog prava i Katekizma Katoličke Crkve.

Biblijska ukorijenjenost

Prvotna poruka Novoga zavjeta je pomirenje (lat. *reconciliatio*). Isus nastupa kao onaj koji ima moć nad nečistim duhovima (usp. Mk 1, 27). On je taj koji ima vlast opraštati grijeha na zemlji (usp. Mk 2, 10). Osim što oprašta grijeha, Isus je također onaj koji tumači i razloge opraštanja.

Kao što je razvidno iz svetopisamskih tekstova, za taj čin nužna je vjera koja uključuje skrušeno pokajanje. Prisjetimo se samo izvještaja iz Lukina evanđelja o skrušenoj javnoj grješnici – Isus joj mnogo oprašta jer je mnogo ljubila (usp. Lk 7, 36–50).

Sin Čovječiji došao je da traži i spasi izgubljeno (Lk 19, 10). On ide ka grješnicima, zove ih k sebi, druži se s njima, oprašta im jer i oni su «Abrahamovi sinovi»: «Zakeju, siđi brzo, treba da se danas zadržim u tvojoj kući. On siđe brzo te ga s veseljem primi u goste. Svi koji su to vidjeli počеше mrmljati i govoriti: Svratio se u kuću jednog grješnika» (Lk 19, 5-8).

Isus je ljubav očeva ponuđena svijetu, ljubav koja se daruje svakom čovjeku koji ga prihvaća, ljubav koja prašta svakome tko traži oprost.

Naš Bog je Bog ljubavi, Bog koji prašta. Svjedočanstvo takva Boga najbolje nam ocrta prispodoba o «milosrdnom ocu» koji velikodušno oprašta sinu koji moli za oprost: «Dok je još bio daleko, opazi ga njegov otac, i sažali mu se te poleti, pade mu oko vrata i izljubi ga» (Lk 15, 20).

On bez iznimke oprašta svakom i u svakom životnom trenutku tko to oprost traži. To čini i u času svoje smrti na križu. I dok je u smrtnoj borbi, razapet između dvojice razbojnika visio na križu, Isus se ne oglašuje na vapaj razbojnika koji vapi: «Isuse, sjeti me se kad dođeš u svoje kraljevstvo! On mu reče: Zaista, kažem ti, danas ćeš sa mnom biti u raju» (Lk 23 42-43).

Oproštenje grijeha prvi je dar koji nam daruje uskrsli Gospodin: «...dahne u njih i

reče im: primite Duha Svetoga! Kojima oprostite grijeha, oprošteni su im, kojima zadržite, zadržani su im» (Iv 20, 22-23). Da bismo primili taj dar Duha Svetoga, potrebno se krstiti. Nakon Kristova uskrsnuća Židovi su se zbunjeni pitali što im je činiti. Petar im odgovara: «Obratite se. Neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Krista za oprostjenje grijeha, tako ćete primiti dar Duha Svetoga» (Dj 2, 38).

Oproštenje grijeha

Sukladno crkvenom učiteljstvu, voljom Božjom, oprostjenje od grijeha počinjenih nakon krštenja ili zadnje valjane ispovijedi dobivaju oni vjernici:

- koji svoje grijeha ispovjedu zakonitom služitelju,
- koji se za njih kaju i imaju nakanu popraviti se,
- koji dobiju odrješenje od zakonitog služitelja ovog sakramenta.

Grieh ne predstavlja samo uvredu Boga nego i povredu zajedništva s Crkvom koju je Krist ustanovio. Dakle, odrješenjem od grijeha, pod gore navedenim uvjetima, vjer-

nik prima od Božjeg milosrđa oprost uvrede Bogu učinjene i ujedno se pomiruje s Crkvom koju je grijeseći ranio (usp. *Zakonik kanonskog prava*, kan. 959).

Pojedinačna ispovijed

Jedini redoviti način na koji se vjernik, svjestan teškoga grijeha, pomiruje s Bogom i Crkvom jest pojedinačna i cjelovita ispovijed i odrješenje. Od takve ispovijedi može ispričati samo fizička ili moralna nemogućnost; u tom slučaju pomirenje se može postići i na druge načine crkvenim zakonom predviđene.

Sukladno mišljenju većine pravnih stručnjaka, među fizičke nemogućnosti ubraja se teška bolest i smrtna opasnost te drugi teški i valjani razlozi koji ne omogućavaju da se pojedinačno i cjelovito ispovjedi. Među moralne nemogućnosti najčešće se ubrajaju opasnosti od javne sablazni ili psihička nemogućnost da se pred određenim zakonitim službenikom toga sakramenta obavi cjelovitu ispovijed, a ne postoji mogućnost doći do drugoga službenika.

(nastavlja se)

ZDRAVLJE I (LI) SPASENJE?

dr. fra Ivan Ivanda

Fizičko zdravlje jest nedvojbeno iznimna vrijednost, neprocjenjivo blago. No, donosi li ono samo po sebi mir i nutarnje ispunjenje? Ne, čovjek može biti ozbiljno bolestan i pritom zračiti neobično snažnom radošću i mirom. I obrnuto, može biti "savršeno" zdrav, a osjećati nemir i nezadovoljstvo. Jedino je u spasenju izlječenje čitave naše osobnosti.

Započela je još jedna nova godina. Među mnoštvom apstraktnih i uopćenih želja i čestitki, uvelike zaodjenutih ruhom formalnosti i konvencionalnosti, ovih je blagdanskim dana najčešće izgovarana riječ «zdravlje». I meni je upućeno nekoliko čestitki u kojima mi se želi «puno zdravlja». Neka toga bude, neka nam Bog toga dadne, a svega će ostaloga biti. Kao da će onda «sve ostalo» doći samo od sebe. I što se misli s ovim «sve ostalo»? No, želimo li izbjeći površno i olako prihvaćanje već uvriježenih formula i uzrečica, pa makar one bile izricane u obliku iskrenih božićnih ili novogodišnjih čestitki, trebali bismo se zapitati: za kakvim «zdravljem» čeznemo, kakvo «zdravlje» priželjkujemo jedni drugima?

Kakvo nam zdravlje zapravo treba

Neosporna je činjenica da je ta riječ izrazito prisutna u našem svakodnevnom govoru kao odraz naših misli i briga. Zdravlje nije samo poželjno nego je važno i potrebno. Ono je iznimna vrijednost, neprocjenjivo blago. Spremní smo sve učiniti da bismo ga imali, sačuvali ili povratili. No, kad je čovjek zapravo zdrav? Je li posrijedi samo fizičko zdravlje, da nas ništa ne boli i da tijelo funkcionira bez ikakvih smetnji? Je li doista ovakva vrsta zdravlja izvor radosti i cjelovita života? Donosi li ono mir i nutarnje ispunjenje? Čovjek može biti ozbiljno bolestan, a pritom zračiti neobično snažnom radošću i mirom. Nešto što gotovo graniči s protuslovljem. S druge strane, može biti «savršeno» zdrav, a pritom u sebi osjećati rascijepljenost i nezadovoljstvo.

Koliko god tjelesno zdravlje bilo važno za ljudski život, ono ipak nije središnji pojam vjere u Božje izlječujuće djelovanje. Središnji je pojam *spasenje*. Bog nam ne jamči besprijeekorno zdravstveno stanje, jer sve je na ovoj zemlji ograničeno i nepotpuno. I sam je Krist bio čovjek boli. Osim toga, bolest ne

mora biti prokletstvo. Ona može biti i blagoslov. Mnogi su upravo u svojoj bolesti pronašli smisao patnje i okrenuli novu životnu stranicu. Bolest ima iscjeliteljsko, terapeutsko značenje. Može nam pomoći da uočimo svoju krhkost i da u nama naraste čežnja za Bogom, za spasenjem.

Spasenje je cjelovitost osobe

Ono što nam Bog sigurno jamči jest spasenje. Spasenje je *cjelovitost osobe*, izlječenje čitave naše osobnosti. Izvor svake bolesti je nesređenost i rastrganost u samome čovjeku. Kad čovjek ne voli sebe i drugoga, u njemu se stvaraju rane. Kad ne oprašta sebi i drugima, u njemu nastaje gorčina koja često prerasta u fizičku bolest: čir na želucu ili neku vrstu tumora. Kad u nama presahnu izvori Božje milosti, kad ih svojim grijesima zatrpamo, našom se dušom i našim tijelom šire pogubne klice, jer su duša i tijelo usko

i nerazdvojno povezani. Po grijehu ulazi u čovjeka tjeskoba i nemir, a po njima bolesna stanja koja nas opterećuju i razaraju. Ovdje nam može pomoći samo Bog. Samo on spašava. Ne možemo spasiti sami sebe. Premda ima svoje granice, medicina nam može uvelike pomoći u raznim organskim oboljenjima. I to je jako dobro i hvale vrijedno. Ali, samo nam Bog može oprostiti grijeha. Samo on može izliječiti duboke duševne rane koje svi u sebi nosimo.

Isus je s ozdravljenjem tijela uvijek povezivao opraštanje grijeha i obraćenje: «Idi i nemoj više grijesiti, da te ne snađe nešto gore». Drugim riječima, zatvori vrata onomu što u tvoju dušu unosi klice bolesti. Ojačaj imunološki sustav svoje duše! Danas smo zaboravili važnost duhovnoga zdravlja i na *higijenu duše*. Dopuštamo da nas truju i časopisi i televizija, i naši pokvareni među-

(nastavak na sljedećoj stranici)

sobni odnosi. Zanimarili smo sakramente i molitvu, kanale Božjega spasenja kroz koje nam dolazi milost liječenja i oslobađanja. Zato bi ona uzrečica trebala glasiti ovako: «Neka nam Bog udijeli spasenje! Neka nas okupa svojom ljubavlju koja liječi rane i daruje istinsko zdravlje, a sve će drugo doći na svoje mjesto». Nešto slično izrekao je i sam Isus: «Tražite najprije kraljevstvo Božje, a sve će vam se ostalo nadodati» (usp. Mt 6,33).

Stoga, nije najvažnije da nam na nekom seminaru ili u Međugorju ozdravi bubreg ili štitnjača. Najvažnije je da se otvorimo spasenju koje nam Bog u svakom trenutku besplatno nudi. Da Bog iscijeli sve što je u nama slomljeno i ozlijeđeno. Tada će se u nama roditi novi čovjek, a s novim čovjekom i novi stavovi i pristupi životu. U tomu novom ozračju duše, i tijelo će osjetiti poboljšanje i izlječenje. A ako bolest i ostane, znat ćemo je ispravno prihvatiti i s njome se spasonosno suočiti.

Pogrješan život je najgora bolest

Prvi dan nove godine započinje svetkovinom *Bogorodice Marije*. Ona nam upravo na samom početku nove godine želi pružiti lijek za sve naše bolesti: Isusa koga je rodila. Želi nas uputiti k njemu, jer kod njega je sve: istina, smisao, ljubav, spasenje. Poziva nas na snažnu i duboku molitvu jer je ona izvor zdravlja. To pokazuju i istraživanja: ljudi koji istinski vjeruju i mole, daleko su zdraviji od onih koji se uzdaju samo u moć medicine. Medicina može mnogo, ali ne i sve. Isus pak može sve. Vjera hranjena molitvom može sve. Stoga bi nam bolje bilo da vrijeme provedeno pred televizorom, upijajući 'misli' i slike «Big Brothera», upotrijebimo za moljenje krunice i čitanje Svetoga pisma. Tako ćemo se hraniti Božjim mislima i slikama, njegovom milošću i njegovim blagoslovima. Čini tako, odreci se svega nezdrava i otrovna! Ojačaj imunitet svoje duše! To je put k cjelovitom zdravlju, k spasenju. Ispuni srce Bogom, ispuni ga pravim sadržajem! Tada će i tvoje tijelo biti oslobođeno i izliječeno. A ako i ne bude, imat ćeš mir duše i moći ćeš shvatiti da je i bolest za neko dobro, da nas pročišćava i mijenja. Da nas u konačnici spašava od najgore bolesti: pogrješnoga života koji samo želi uzimati a ništa ne davati, koji se zadovoljava samo ovozemaljskim i tako gubi svoj temelj i svoje uporište. Neka nam na početku ove nove godine naša nebeska Majka isprosi milost da shvatimo gdje je korijen i temelj cjelovita, spašena života.

ŽELIM DA SVI BUDETE MOJI

Molim vas, napose iz ove župe, da živite prema mojim porukama i da ih drugim prenosite, koje god susretnete.

[16. kolovoza 1984.]

Krešo Šego

Od prvih dana ukazanja Gospa govori djeci, a vidioci prenose ono što kaže. Već drugi dan je rekla da je ona Blažena Djevica Marija, a nekoliko dana potom i da je Kraljica Mira. Događaji na Podbrdu i privukli su toliki svijet, najprije domaći i iz udaljenih mjesta, potom i iz svijeta, jer je pozivala na molitvu, post, obraćenje, mir, ispovijed, ljubav, svetost... Misa u župnoj crkvi, molitva krunice, klanjanje pred Presvetim samo su logičan odgovor župljana na pozive koje Gospa upućuje.

Nakon tri godine od početka ukazanja, Gospa počinje davati i redovite, u početku tjedne, a potom mjesečne poruke. Poruke prima i prenosi Marija Pavlović i, u veoma rijetkim prigodama, nekoje od ostalih vidjelaca.

“Ja sam ovu župu na poseban način izabrala i želim je voditi”

Prvu je takvu poruku četvrtkom Gospa dala 1. ožujka 1984. Kazala je i zašto na takav način daje poruke: *Ja sam ovu župu na poseban način izabrala i želim je voditi. U ljubavi je čuvam i želim da svi budete moji. Želim da uvijek budete u što većem broju sa mnom i mojim Sinom.* Već u poruci sljedećeg četvrtka, 8. ožujka, Gospa očituje svoju drugu želju: *Draga djeco, obraćajte se vi u župi.*

Otada, izravno, govorom primjerenim, poučnim i svakom otvorenom srcu razumljivim, Kraljica Mira vodi putem svetosti. Naravno, poruke nisu upućene samo župljanima, već svim ljudima, svima koji žele prihvatiti njezine poruke: *Ovdje je izvor milosti, a vi ste, draga djeco, posude koje prenose darove. Dra-*

ga djeco, pozivam vas da darove dajete s ljubavlju drugima, a ne da ih ostavljate za sebe. (8. svibnja 1986.) Potrebno je reći da se Gospino *draga djeco* ne odnosi samo na vidiocce, već na sve župljane i hodočasnike, na sve ljude na Zemlji, kojima preko vidjelaca govori.

Svaka je škola, iz vlastita iskustva znamo, teška. I svatko ima uspone i padove. No, više se trudeći, zasigurno i veći plodovi dolaze. Tako je i s ovom školom nastalom u Podbrdu. U poruci od 1. ožujka Gospa zahvaljuje na velikom odzivu župljana na večernjoj svetoj Misi, ali nakon nekoliko tjedana opominje zbog ravnodušnosti i posustalosti znatnog broja vjernika koji su počeli redovito dolaziti, pa su odustali. *Ne želim nikoga siliti na ono što sam ne osjeća i ne želi... I sada, u posljednje vrijeme, neki upitaju za poruke iz radoznalosti, a ne iz vjere i pobožnosti prema mome Sinu i meni.* (30. travnja 1984.)

“Prestanite s ogovaranjem i molite za jedinstvo župe”

Kraljica Mira od početka je Majka, što se vidi i u njezinim porukama, savjetima i molbama upućenim župljanima. Nakon poruka u kojima objašnjava zašto je izabrala upravo župu Međugorje, savjetuje da *prestanete s ogovaranjem i da molite za jedinstvo župe.* Jer ja i moj Sin imamo poseban plan s ovom župom. (12. travnja 1984.) Nije li ogovaranje jedan od teških grijeha, grijeh koji unosi razdor i nemir ne samo u župi, već i u obitelji, te svakoj zajednici – u školi, na radnom mjestu – u kojoj čovjek živi? A župa povlaštena Gospinim ukazanjem ima još i veću odgovornost.

Premda u porukama nalazimo i riječi žalosti jer, nismo uvijek na putu kojim nas Kraljica Mira želi voditi, poruke su, doslovno, ohrabrenje svima koji žele živjeti novim životom, životom bez grijeha.

U poruci od 1. ožujka Gospa zahvaljuje na velikom odzivu župljana na večernjoj svetoj misi, ali nakon nekoliko tjedana opominje zbog ravnodušnosti i posustalosti znatnog broja vjernika koji su počeli redovito dolaziti, pa su odustali.

Kraljica Mira kaže da je posrednica između nas i njezina Sina. Grijeha, kao ni cijeli svijet, nisu oslobođeni ni župljani. Stoga ih poziva: u korizmi častite rane moga Sina, koje je zadobio od grijeha ove župe. (22. ožujka 1984.) Treći dan ukazanja, kad se Gospa po drugi put istoga dana ukazala Mariji Pavlović, uza nju je bio izranjeni Isus, s križem. U tim njegovim ranama i križu jesu i rane koje mu svojim grijesima zadaju župljani. Stoga nas u prethodnoj poruci uči da častimo rane njezina Sina.

“Molim vas, ne dopustite da moje Srce plače krvavim suzama zbog duša koje se gube u grijehu”

Ukoliko, simbolično, prve godine ukazanja, do početka davanja poruka župljanima, nazovemo predškolskim odgojem, onda godine s porukama, tjednim i mjesečnim, možemo nazvati vremenom rasta i zrenja, te pune zrelosti.

IZABRALA SAM VAS NA POSEBAN NAČIN, ONAKVE KAKVI JESTE. JA, MAJKA, SVE VAS LJUBIM. I, U SVAKOM TRENUTKU KAD VAM JE TEŠKO, NE PLAŠITE SE! JA VAS LJUBIM I ONDA KADA STE DALEKO OD MENE I MOGA SINA. MOLIM VAS, NE DOPUSTITE DA MOJE SRCE PLAČE KRVAVIM SUZAMA ZBOG DUŠA KOJE SE GUBE U GRIJEHU. ZATO, DRAGA DJECO, MOLITE, MOLITE, MOLITE! (24. svibnja 1984.) Ovo i jest ključna, sržna poruka župljanima i cijelomu svijetu: Ne gubite se u grijehu! Svetost, kojom nas Kraljica Mira, Majka, želi voditi, jest ostavljanje grijeha, a prihvaćanje života po Isusu Kristu. Ispovjedite se, kako biste doživjeli unutarnji mir i radost; molite obiteljsku kronicu; postite; ljubite se najprije vi u župi, a onda ćete moći ljubiti sve koji dolaze u velikom broju; čitajte svaki dan Sveto pismo; radite na srcima kao što radite na njivama; malo vas ide na svetu Misu; volim župu i čuvam je na pose-

ban način; blagoslovite stvari iz kuće, nosite blagoslovljene krunice, tako ćete imati oklop protiv sotone; i križ (na Križevcu) je bio u Božjem naumu... samo su ulomci rečenica iz Gospinih poruka župi. Ona potiče, ohrabruje, bdije, moli. Trebate potpuno pripadati Bogu!

Danas vam želim zahvaliti za sve žrtve, a napose hvala onima koji su mom srcu omiljeli i ovamo rado dolaze. Ima dosta župljana koji ne slušaju poruke, ali zbog onih koji su mom srcu na poseban način bliski, zbog njih upućujem poruke za župu. I dalje ću ih upućivati, jer vas volim i želim da mi vi širite poruke srcem. (10. siječnja 1985.)

“Vi, župljani, imate velik i težak križ, ali nemojte se plašiti nositi ga”

Gospa kaže da od župe želi stvoriti oazu mira. (26. lipnja 1986.) Također, na drugom mjestu, kaže da su župljani izabrani narod (15. studenog 1984.), a shvatiti to, i živjeti onako kako Kraljica Mira i njezin Sin žele, može se samo molitvom.

Iz riječi Kraljice Mira, upućenih u porukama župljanima i svijetu, jasno je zašto je ostala toliko dugo u Međugorju. Želi nas naučiti ići putem svetosti, putem Isusa Krista. *Draga djeco, znate da sam zbog vas ostala dugo kako bih vas poučila kako da koračate na putu svetosti.* (1. siječnja 1987.) To je predzadnja poruka četvrtkom, nakon čega Gospa počinje poruke davati svakog 25. u mjesecu. Ona nam i to objašnjava: Došlo je vrijeme kad se ispunilo ono što je moj Gospodar želio. Sad vam upućujem manje poruka, ali sam i dalje s vama. (8. siječnja 1987.) Nakon toga, sve do danas, Kraljica Mira nam govori, župljanima, hodočasticima i svijetu.

Premda u porukama nalazimo i riječi žalosti jer nismo uvijek na putu kojim nas Kraljica Mira želi voditi, poruke su, doslovno, ohrabrenje svima koji žele živjeti novim životom, životom bez grijeha. I još nešto: Gospa poznaje naša srca, znade naše slabosti. Stoga i kaže: *Vi, župljani, imate velik i težak križ, ali nemojte se plašiti nositi ga. Tu je moj Sin koji će vam pomoći* (5. travnja 1985.).

MARIJA, ISUSOVA MAJKA U NOVOM ZAVJETU

dr. fra Ivan Dugandžić

Ako bi o mjestu i ulozi Isusove majke Marije u Novom zavjetu trebalo suditi po broju mjesta koja je spominju, njezina bi uloga jamačno bila sporedna, gotovo beznačajna. No, moramo se okrenuti drugom kriteriju: moramo se pitati o teološkoj važnosti spomenutih mjesta. Marijina veličina može se mjeriti samo njezinim odnosom prema Isusu Kristu.

Koliko je važna Marijina uloga u Novom zavjetu?

Kršćani koji slabo poznaju Novi zavjet i još ga slabije čitaju vjerojatno nisu dovoljno ni svjesni kako novozavjetni spisi zapravo vrlo rijetko govore o Isusovoj majci Mariji. Njezinim osobnim imenom Marija spominju je samo devet puta, i to svih devet puta u Matejevu i Lukinu evanđelju. Osam od tih devet mjesta nalaze se u takozvanom evanđelju Isusova djetinjstva. Deset puta o njoj se govori kao o Isusovoj majci, ali bez spominjanja njezina osobnog imena Marija. Najneobičnije u svemu tome, barem na prvi pogled, jest činjenica da Isus svoju majku dvaput oslovljava općom imenicom «ženo» (Iv 2,4; 19,26). To isto čini i apostol Pavao kad, naglašavajući Isusovu zemaljsku egzistenciju, za nj kaže: «od žene bi rođen, Zakonu podložan» (Gal 4,4). I to je zapravo sve što imamo u Novom zavjetu o Mariji.

Postoji doduše još nekoliko novozavjetnih mjesta gdje bi se Marija mogla pretpostavljati, ali zajedno s drugima kojima se obraća Isus odnosno novozavjetni pisac osvrćući se na dotičnu zgodu iz Isusova života. Kad se, međutim, pođe od mjesta i uloge koji Isusovoj majci pripadaju u vjeri i životu Crkve, posebice kad se ima u vidu njezina snažna nazočnost u marijanski vrlo obojenoj pučkoj pobožnosti vjernika, očit je nesklad u odnosu prema Novom zavjetu. Zato se logično nameće pitanje: zašto novozavjetni autori ne pokazuju više zanimanja za Isusovu majku? Može li se to stanje nazvati njezinim zanemarivanjem? Nije li možda u vrijeme nastanka evanđelja i ostalih novozavjetnih spisa uspomena na nju u Crkvi već bila počela blijedjeti ili je to iz nekih posve drugih razloga?

Po čemu se prepoznaje važnost neke osobe?

O mjestu i ulozi stanovite osobe u nekom književnom djelu možemo suditi na dva načina: po brojnosti mjesta koja spominju dotičnu osobu ili pak po veličini uloge koja se toj osobi pripisuje odnosno po sadržaju i snazi riječi koje od nje potječu ili su ih drugi o njoj izgovorili. Ako bi o mjestu i ulozi Isusove majke Marije u Novom zavjetu trebalo suditi po broju mjesta koja je spominju, njezina bi uloga jamačno bila sporedna, gotovo beznačajna. Gotovo polovica Isusovih učenika spomenuta je više puta od nje, a da ne govorimo, primjerice, o Isusovu preteći Ivanu Krstitelju koji je u tome daleko nadmašuje. I starozavjetni likovi poput Abrahama, Mojsija, Ilije i nekih drugih proroka zastupljeni su više od nje. Štoviše, u tom pogledu ispred nje su i posve negativne osobe povezane sa sudbinom Isusa Krista, Herod i Poncije Pilat.

Ako već po brojnosti novozavjetnih mjesta ne možemo suditi o važnosti Isusove majke Marije u Novom zavjetu, to nipošto ne znači da ona novozavjetnim autorima nije bila važna. Da bismo uočili tu važnost, moramo se okrenuti drugom kriteriju: moramo se pitati o teološkoj važnosti spomenutih mjesta. Ako je u središtu Novoga zavjeta osoba Isusa Krista i značenje te osobe za čovjekovo spasenje, onda se Marijina veličina može mjeriti samo njezinim odnosom prema Isusu Kristu. Drugim riječima, novozavjetna mariologija posve je u službi kristologije i samo je tako razumljiva. Zato je vrlo važno ponajprije uočiti kako novozavjetni autori pristupaju osobi Isusa Krista, a onda i osobi njegove Majke.

Ako je u središtu Novoga zavjeta osoba Isusa Krista i značenje te osobe za čovjekovo spasenje, onda se Marijina veličina može mjeriti samo njezinim odnosom prema Isusu Kristu.

Narav novozavjetnih spisa kao ključ odgovora

Ako se malo temeljitije pozabavimo novozavjetnim mjestima koja govore o Mariji, lako ćemo uočiti da se autori tih spisa zapravo nikad izravno ne bave Marijom, niti se nastoje udubiti u njezinu vlastitu osobu i njezin život. Drugim riječima, ona nikad nije izravna tema tih spisa. Njih ne zanima ni njezino podrijetlo, ni njezina obitelj kao ni to što je ispunjalo njezin svakodnevni život. Ni jedne jedine riječi ne nalazimo o tome kako i gdje je Marija živjela nakon smrti svoga Sina, gdje je umrla i gdje je pokopana. U novozavjetnim spisima ona je uvijek usko povezana sa svojim sinom Isusom Kristom,

bilo da se govori o najavi njegova rođenja ili njegovu kasnijem životu. Nadalje, ona je isto tako čvrsto vezana uz govor o ulozi Duha Svetoga u Isusovu začecu. Prema tome, sva pitanja mariološke naravi usko su povezana s pitanjima novozavjetne kristologije.

Marija se uopće pojavljuje u Novom zavjetu samo zato što Novi zavjet govori o Isusu Kristu. Ona je sva u njegovoj službi, pa zato i u njegovoj sjeni. A budući da evanđelja nisu pisana kao životopis Isusa iz Nazareta, ona još manje mogu poslužiti kao izvor za biografske podatke o njegovoj Majci. Evanđelja su djela teološke naravi koja imaju za cilj posvjedočiti vjeru u Isusa Krista, Sina Božjega i tu vjeru navijestiti drugima. A

Ni jedan od evanđelista nije se trudio prikupiti i sačuvati što više podataka iz Isusova života, već je za potrebe svoga djela birao samo ono što je odgovaralo teološkoj zamisli njegova djela, protumačivši to u svjetlu vjere. Zato se četiri evanđelja, unatoč tome što sva četiri govore o Isusu Kristu sa zrenika njegove smrti i uskrsnuća, ipak uvelike razlikuju.

novozavjetna vjera svoj puni oblik i sadržaj poprimila je tek u susretu učenika s uskrslim Gospodinom i zato je njihov prvi navještaj bio sav usredotočen na tumačenje Isusove smrti i uskrsnuća. Razumljivo je da u tom navještaju ni na koji način nije moglo biti ni interesa ni mjesta za Mariju.

Najstariji oblik tog navještaja sačuvao nam je Pavao, a on ga je sam primio od Pracrkve: «Doista, predadoh vam ponajprije što i primih: Krist umrije za grijehе naše po Pismima; bi pokopan i uskrišen treći dan po Pismima; ukaza se Kefi, zatim dvanaestorici» (1 Kor 15,3-5). Kako se vidi, tu je Isusova smrt protumačena kao smrt «za grijehе naše», i to s pozivanjem na Pismo. Štoviše, Pismo je predvidjelo i njegovo uskrsnuće «treći dan». Malo širi oblik navještaja, koji se kratko osvrće i na Isusov život, donio je Luka u Djelima apostolskim: «Vi znate što se događalo po svojoj Judeji, počevši od Galileje, nakon krštenja koje je propovijedao Ivan: kako Isusa iz Nazareta Bog pomaza Duhom Svetim i snagom, njega koji je, jer Bog bijaše s njime, prošao zemljom čineći dobro i ozdravljajući sve kojima bijaše ovladao đavao. Mi smo svjedoci svega što on učini u zemlji judejskoj i Jeruzalemu. I njega smakosе, objesivši ga na drvo. Bog ga uskrisi treći dan i dade mu da se očituje – ne svemu narodu, nego svjedocima od Boga predodređenima – nama koji smo s njime zajedno jeli i pili pošto uskrsnu od mrtvih» (Dj 10,37-41).

(Nastavlja se)

NOVI DOKAZ O ČUDIMA U MEĐUGORJU

ČUDESNO OZDRAVLJENJE AMERIKANCA ARTHURA BOYLA NA BRDU KRIŽEVCU

Marijan Sivrić

Liječnici su mu davali manje od 5 posto šanse da će preživjeti. Spas je potražio u Međugorju. I dogodilo se još jedno čudo, tko zna koje po redu. Bog mu je podario život.

Pedesetjednogodišnji Amerikanac Arthur Boyle iz Hingham kod Bostona bio je korak do smrti. Bolovao je od raka bubrega, a potom se ta bolest proširila i na pluća. Liječnici su od njega bili digli ruke i prorekli mu brzu smrt.

„Godine 1999. dijagnosticirali su mi rak. Najprije sam imao rak bubrega i operiran sam. Odstranjen mi je jedan bubreg. Mislilo se kako će operacijom sve to biti riješeno. Osam mjeseci kasnije otišao sam ponovno na pretrage i liječnici su mi otkrili tri tumora u desnom plućnom krilu. Dali su mi manje od pet posto šanse da ću preživjeti. Nije mogla pomoći nikakva radijacija, ni kemoterapija... Jedino je preostala operacija i odstranjenje desnoga plućnog krila. U to vrijeme moj najbolji prijatelj me je pitao jesam li čuo za Međugorje. Sjetio sam se da je desetak godina ranije moja kćerka, koja je studirala medicinu, donijela knjigu iz Međugorja s nazivom *Poruke međugorske* i dala je svojoj mami, mojoj ženi. Moja mi je žena čitala poruke, no nisam na to obraćao posebnu pozornost. I nakon što me je prijatelj pitao o Međugorju, otišao sam kući i ženu upitao: 'Što je zapravo Međugorje, što si ono ti meni govorila o Međugorju?' Ona mi je kazala sve o tom mjestu molitve, ljubavi, mira, ozdravljenja... Tjedan dana kasnije, u rujnu 2000. godine, nas troje: ja, muž od sestre moje žene Kevin Gill i prijatelj Robert Griffin sjeli smo u zrakoplov i došli u Međugorje.“

Pjesma iz srca dala mu snagu

Nakon dugog puta Arthur, s teškim rakom pluća, odmah po dolasku u Međugorje s prijateljima odlazi u crkvu sv. Jakova na večernju

Misu. Bila je velika gužva u crkvi i s ostalima je molio krunicu. Između krunice pjevalo se *Ave Maria*. Dirnulo ga je kad je vidio kako svi punim srcem pjevaju, istovremeno. To ga je na neki način podiglo, dalo mu snagu. Otišao je sutradan s prijateljima na ispovijed. Našli su svećenika, koji je, kako su kazali, bio izuzetno susretljiv. Kad je Arthur završio ispovijed,

sva depresija i skučenost koju je imao izašla je iz njega. Bio je kao nova osoba. Otišli su nakon toga u međugorsku zlatarnicu „Leo“ i tu su, igrom slučaja, naišli na vidjelicu Vicku. Nakon što su joj ispričali o Arthurovoj bolesti, Vicka je molila nad njime. I tada je doživio vrlo važno i snažno iskustvo. Otišao je sutradan kod fra Joze Zovka na Široki Brijeg i on je

Nitko ne može točno utvrditi koliko se dogodilo čuda i čudesnih ozdravljenja otkako se prije 24 godine u međugorskoj župi Gospa ukazala djeci, koje se kasnije prozvalo Brdo ukazanja. U Međugorju ih je prijavljeno više od šest stotina. Mnogi od onih koji su doživjeli čudesno ozdravljenje nisu ga ni prijavili. Ozdravljenja, prema svjedočanstvima koje smo vidjeli i čuli, događala su se za ukazanja, blagoslova, molitava za ozdravljenje, odlazaka i molitvi na Brdu ukazanja, na brdu Križevcu, susreta s vidiocima i svećenicima... Ljudi koji tvrde da su ozdravili postali su snažni svjedoci vjere.

Ivan Dragičević i Arthur Boyle

molio nad njime. Onda su se odlučili popeti na brdo Križevac.

„Bio je kišan dan. Kada sam se penjao, bio sam umoran i osjećao sam jake bolove i osjećaj kao da mi je bilo sve gore i gore... Prsa su me jako boljela, kao nikad do tada. Popeli smo se na vrh. Bili smo samo nas trojica na brdu Križevcu. Molili smo punim srcem da nam Bog oprost i sve naše grijeha i da mi pomogne ozdraviti. Nas trojica odraslih muškaraca plaćuci smo molili... Nakon toga pozvao sam mobitelom ženu, jer sam imao osjećaj, kao i moji prijatelji, da se nešto sa mnom čudno događalo i dogodilo baš na brdu Križevcu. Ona mi je rekla da je dogovorena, četiri dana nakon što se vratim iz Međugorja, operacija odstranjenja moga desnoga plućnog krila. Zamolio sam ženu da upita liječnike mogu li još jednom prije operacije, kad se vratim u Ameriku, provjeriti sve i vidjeti kakvo je stanje s mojim rakom i da to sve organizira ako je moguće. Tajnica liječnika koji je trebao obaviti operaciju nedugo zatim nazvala me i kazala: 'Gospodine Boyle, mi znamo da ste u Međugorju i znamo zbog čega ste tamo. To je divna stvar. Ali, vi imate rak i on ne će nestati, vjerujte mi. Budite uvjereni, morat ćemo napraviti tu operaciju.' Nakon ovakvog odgovora moja je žena kontaktirala s jednim drugim liječnikom. Kasnije smo saznali da je taj liječnik slao i svoje roditelje u Međugorje, a imao je sliku Međugorja na zidu u uredu.”

Oprosti i ispovjedi se

Arthur nam je potom ispričao još nešto bitno za Međugorje, a što je u međuvremenu bio zaboravio kazati:

„Još jedna stvar dogodila se u Međugorju koja je po meni bila važna. U mojim porukama danas to uvijek kažem – moja poruka je oprost i ispovijed. Sjedio sam u Međugorju s nekim ljudima i oni su mi rekli da trebam oprostiti svima za sve što su mi učinili. Iako sam bio na ispovijedi dva puta, nisam znao što više oprostiti. Prisjetio sam se, nakon upozorenja prijatelja, kako sam morao oprostiti i svojim roditeljima. Oni su, naime, bili u fazi rastave nakon četrdeset i tri godine braka. To me je puno pogodilo. Rekao sam tada ženi da zovne moga oca, majku, braću i sestre da budu nazočni kad se vratim iz Međugorja. Telefonirao sam ocu i kazao mu kako mu opraštam što se rastavio od majke. Ono što je Međugorje dalo meni stavljajući se na stranu Majke Božje ovdje je to: 'Ako se ne ispovjediš i ne oprostiš, Duh Sveti ne može doći i ne može te ozdraviti. To sam naučio. Kad to učiniš, onda si otvoren za to da Duh Sveti može

doći i ozdraviti te. Sve sam uradio i Bog me ozdravio.’

Kad sam došao kući, svima sam kazao: Bog me ozdravio, ozdravio sam u srcu. Duhovno sam ozdravio. Sve što sam imao u sebi trulo i nezdravo, izbacio sam u Međugorju na ispovijedi. Ispričao sam im sve što mi se dogodilo i objasnio na taj način ovo što sam im kazao na samom početku. Mir je bio kad sam govorio. To je onaj mir koji sam donio iz Međugorja. A sve ovo što sam rekao kasnije, potvrdilo se kad sam otišao k novom liječniku napraviti nove nalaze. „Otišao sam tada kod ovog novog liječnika s kojim je žena kontaktirala i ponio mu ranije i nove snimke. Rekao mi je da pričekam pet minuta i onda me pozvao u svoj ured. Češkao se po bradi i čudno je izgledao. Rekao mi je da je rak jednostavno otišao, nema ga. Zvali smo sve liječnike urologe koji su trebali biti na operaciji i obavijestili ih o tome. Svi su to, s velikim čuđenjem, ipak prihvatili. I 14. rujna 2000. godine, kad se tradicionalno slavila misa na Križevcu, umjesto da idem na operaciju i vađenje desnoga plućnog krila, otišao sam igrati golf s Kevinom i ostalim prijateljima.

Teška bolest je nestala

Sam trenutak ozdravljenja Arthur objasnjava ovim riječima: „Ozdravio sam kad sam se popeo na brdo Križevac. Osjećao sam tijekom penjanja stravičnu bol, koja je polako nestajala. I kad sam se popeo, nazvao sam ženu telefonom i to joj kazao. Njihovoj novoj sreći nije bilo kraja...”

Između brojnih čudesnih ozdravljenja u međugorskoj dokumentaciji uskoro će se naći i medicinska dokumentacija Arthura Boylea. Nakon ozdravljenja, ovih dana pohodio je ponovno Međugorje. To mu je do sada sedmi put. Odmah po ozdravljenju, u međugorskom svetištu Kraljice Mira bio je sa ženom i sedmero, od trinaestero djece koliko imaju. Kasnije je doveo i četrdesetak ljudi, među kojima su bili mnogi profesionalci iz hokejaškog kluba, biznismeni i svi su u Međugorju nešto tražili.

Gostovao je Arthur u mnogim američkim

Arthur Boyle u Međugorju

televizijskim emisijama i dao dosta intervjua. A 24. prosinca 2000. godine *Boston Globe*, tamošnje najtiražnije novine, objavile su veliki tekst o njegovu ozdravljenju. „To je pročitao i vidjelac Ivan Dragičević, koji pola godine živi u Americi, a pola godine u Međugorju, i pozvao je moju obitelj da se nađemo kod njega u stanu. I od tada smo veliki prijatelji. S Ivanom sam sada došao u Međugorje i ostat ću ovdje tjedan dana. Sada putujem s njim po Americi i svjedočim o svom ozdravljenju. Obećao sam Bogu i Majci Božjoj da ću svjedočiti o svom ozdravljenju gdje god me budu zvali. Na porukama Međugorja osnovali smo i molitvenu skupinu koja se sastaje svakog četvrtka. U početku nas je bilo šest, sad nas je već pedeset, a kad dođe vidjelac Ivan bude nas i dvjesto pedeset. Meni su sada nezaobilazne svakodnevne molitve, čitanje Biblije, post...

Izliječeni Arthur Boyle sa suprugom Judith ima trinaestero djece. Sedmero su doktori, teolozi, pravnici, profesionalni hokejaši..., a šestoro ih ide u školu. Imaju tek jedanaestero unučadi. Cijeloga svog života Arthur je igrao u tamošnjem lokalnom klubu hokej na ledu. I sada trenira dvaput tjedno. No, njegov sin Brian Boyle profesionalni je i poznati hokejaš Američke lige. Član je LA Kingsa. Od treće godine počeo je trenirati. Nitko ga nije nagovarao na to. Danas je zvijezda američkog hokeja.

“GEBETSAKTION MEDJUGORJE WIEN” U SLUŽBI MAJKE BOŽJE MEĐUGORSKE

dr. Maximilian Domej

ravnatelj udruge “Gebetsaktion
Maria Königin des Friedens”

dr. Max Domej razgovara
s bečkim kardinalom Chri-
stophom Schönbornom

Međugorje je sigurno jedan od najvećih fenomena u novijoj crkvenoj povijesti. To su milosti koje treba dokumentirati i sačuvati. Ova udruga radi na tome objavljivanjem fotografija, tiskanjem knjiga i Gospinih poruka, audio i videokasetama i filmovima. Uz to, vrlo je aktivna i na humanitarnom planu.

Godine 1984. u Beču je osnovana udruga «Gebetsaktion Maria Königin des Friedens». Svrha te udruge je širenje marijanskih poruka iz Međugorja u izvornom, čistom i neiskvarenom obliku, te praćenje molitvenih skupina. Udruga se osim toga zalaže za produbljivanje kršćanskih vrijednosti kao što su mir, molitva, obraćenje, zaštita nerođenog i rođenog života.

Već sredinom osamdesetih godina zanimanje za aktualne informacije o međugorskim događanjima bilo je vrlo veliko. Mnogi su već tada hodočastili u Međugorje, ali se o tom novom mjestu milosti znalo vrlo malo. Ljudi su se posebno zanimali za Gospine poruke koje su tada bile davane svakog četvrtka. «Gebetsaktion Maria Königin des Friedens – Međugorje» objavila je 1985. godine prvo izdanje časopisa «Medjugorje». Svezak je bio razgrubljen u najkraćem roku. Tada

smo tiskali još nekoliko dodatnih izdanja, što je posve neuobičajeno za neki časopis. Poštom su nam stalno dolazile narudžbe, i to ne samo iz Austrije, nego i mnoge iz Njemačke i iz Švicarske.

Fenomen Međugorja sačuvati u dokumentima

Jedna od važnijih nakana Udruge bila je u časopisu objavljivati vrlo lijepe fotografije iz Međugorja, i tako čitateljima približiti ozračje tog mjesta. Redovito smo se trudili snimati videoce za vrijeme ukazanja, posebno zato da bismo ta velika događanja sačuvali kao dokumentaciju za kasnije. Tijekom godina obavljani su i objavljeni brojni razgovori sa svim vidiocima. Mnoge crkvene ličnosti, kao tadašnji praški kardinal Tomašek, nadbiskup Franić, kardinal Kuharić, kardinal Gröer, kardinal König, kao i sadašnji bečki kardinal

Još se dobro sjećam nekih razgovora i intervjuja, posebno s kakvom je snagom i ljubavlju upravo fra Slavko Barbarić želio ljudima približiti poruke. On je poruke živio osobno, pred svima nama, i s nevjerojatnom dosljednošću. Njegov simpatičan način uvijek nas je podsjećao na istinskog apostola Majke Božje. Činilo se da ga nebrojeni problemi s kojima se suočavao samo još više osnažuju.

Schönborn, zauzeli su pozitivno stajalište prema međugorskim događanjima. Ovih visokih crkvenih dostojanstvenika posebno su se dojmili dobri plodovi i brojna duhovna zvanja u njihovim biskupijama.

Međugorje, gdje se tako posebno može osjetiti blizina neba, sigurno je jedan od najvećih fenomena u novijoj crkvenoj povijesti. Iz tog razloga želimo dokumentirati te velike milosti. U mnogim razgovorima sa svećenicima iz Međugorja, posebno s fra Slavkom Barbarićem i fra Tomislavom Pervanom, dobili smo ohrabrenje da u Beču nastavimo s tim radom. Još se dobro sjećam nekih razgovora i intervjuja, posebno s kakvom je snagom i ljubavlju upravo fra Slavko Barbarić želio ljudima približiti poruke. On je poruke živio osobno, pred svima nama, i s nevjerojatnom dosljednošću. Njegov simpatičan način uvijek nas je podsjećao na istinskog apostola Majke Božje. Izgledalo je da ga nebrojeni problemi s kojima se suočavao samo još više osnažuju.

U početcima smo u Beču organizirali mnoge projekte u korist Istoka. Tiskalo se poruke na ukrajinskom, ruskom i bjeloruskom jeziku, i nosilo ih na Istok. Uspostavili smo kontakte sa znancima u tadašnjoj Čehoslovačkoj. Otac Gorzelany iz Nove Hute kod Krakova posjećivao nas, kad god bi došao u Beč i molio nas da poruke tiskamo i na poljskom jeziku. Krajem osamdesetih godina tiskali smo tisuće svezaka na poljskom jeziku i poslali ih u Poljsku, gdje su bili podijeljeni vjernicima. Kontakt s velečasnim Gorzelanyjem (kod kojeg je papa Ivan Pavao II. – Karol Woytila – bio kapelan) održali smo sve do njegove smrti.

Početak devedesetih godina počeli smo

izdavati i knjige. I tu smo počeli s fra Slavkom Barbarićem, odnosno s tiskanjem njegovih knjiga. I tu nam je veliko zanimanje pokazalo da postoji velika potreba za širenjem informacija o Međugorju i međugorskih poruka u obliku knjiga. Duže vremena radili smo na jednoj velikoj knjizi fotografija, da bismo čitateljima ponudili međugorsko ozračje kroz slike. Ta knjiga objavljena je na sedam jezika (njemački, francuski, slovenski, hrvatski, slovački, poljski, talijanski).

Godine 1988. «Gebetsaktion Wien» pokrenula je na austrijskoj pošti telefonski govorni automat s brojem 1591. Tisuće ljudi moglo je tako svakog četvrtka, a kasnije svakog 25. u mjesecu, poslušati novu poruku. Još se dobro sjećam vremena kad su počeli prvi faksovi i kad se međugorska poruka dobivala ne telefonom nego faksom. U Beču već godinama jedna mala ekipa (jedna prevoditeljica i jedan svećenik) originalnu poruku prevode s hrvatskog jezika na njemački. Danas nam je Internet znatno olakšao posao.

Udruga «Gebetsaktion» ima za cilj širiti međugorske poruke u čistom i neiskvarenom obliku. Zato smo izdali i brojne audio-kasete s porukama i lijepom glazbom. Mnogi su nam pismeno zahvalili i potvrdili da se kroz ponovljeno slušanje poruka još jače osjeća i vidi dubina Gospine ljubavi i njezino vodstvo.

Godine 1999. smo zajedno s redateljem Michaelom Mayerom iz Münchena radili na jednom filmskom projektu o Međugorju. Ubrzo nakon toga preminuo je fra Slavko Barbarić. Budući da smo zbog tog filma kratko prije njegove smrti s njim obavili brojne razgovore, te su snimke postale neka vrsta oporuke o njegovu životnom djelu. Taj videofilm o

životu fra Slavka Barbarića producirali smo zajedno s Michaelom Mayerom. To je ujedno i značajan dokument o jednom velikom svećeniku i učeniku Majke Božje na glasu svetosti.

Humanitarna aktivnost

Na kraju bih želio spomenuti i dugogodišnje humanitarne djelatnosti udruge «Gebetsaktion». Za vrijeme rata u Hrvatskoj te kasnije u Bosni i Hercegovini i na Kosovu, trudili smo se uz pomoć velikodušnih darova naših čitatelja ublažiti bar mali dio velikih potreba. Organizirali smo Transporte humanitarnih dobara, posebno hrane. Te velikodušne akcije naših čitatelja, znak naše povezanosti s tom regijom, nazvali smo «Marijino svjetlo». Otkad je bio potpisan mirovni ugovor, pomažemo organizaciju «Kruh sv. Ante» u Bosni, budući da bosanski fratri vode mnoge humanitarne kuhinje za siromašne.

Akcija «Marijino svjetlo» usmjeruje se od 2003. nadalje na razne projekte u Africi. Tijekom godina ostvarili smo mnoge humanitarne projekte i donijeli nešto Marijinog svjetla iz Međugorja onima koji trebaju pomoć. To je naš znak zahvalnosti za sve milosti koje Međugorska Gospa na nas tako velikodušno izljuje.

Udruga «Gebetsaktion» djeluje dakle već više od dvadeset godina. U Beču se svojim skromnim sredstvima kroz sve te godine trudimo ostati vjerni međugorskim porukama i događanjima.

Zahvaljujemo i svim fratrima i svećenicima koji su nas podržavali svojim dobrim savjetom i svojom molitvom. Želimo i dalje biti u službi Gospe – Kraljice Mira.

SLAVA BOGU NA VISINI,
A NA ZEMLJI MIR.
MIR NASTAJE SAMO
ONDA KAD SE STAVI SVE
NA SVOJE MJESTO:
NAJPRIJE BOG,
A ONDA ČOVJEK.
IZ VELIČANJA BOGA
PLODI MIR NA ZEMLJI.

(NA FOTOGRAFIJI: SV. MISA ZAHVALNICA U MEĐUGORSKOJ ŽUPNOJ CRKVI,
SNIMIO: ERVIN ŠILIĆ)

Sreća je i radost biti danas vjernik u Kristovoj Crkvi

POGLED NA CRKVVU

dr. fra Tomislav Pervan

Proteklih je mjeseci bilo posve jasno: Katolička Crkva živi, ona je – prema riječima novoga Pape – mlada jer je u njoj uvijek mlad Duh Božji, Duh Kristov. Milijunima je ponovno Crkva postala duhovnim zavičajem, ljudi se osjećaju doma, u miru i radosni, otvoreni i pred cijelim svijetom daju jasno svjedočanstvo: Sreća je i radost biti vjernik u današnje vrijeme. Biti u Kristovoj Crkvi.

Godina Katoličke Crkve

S punim se pravom može reći kako je minula godina bila godina Katoličke Crkve. Najprije smo prvih mjeseci pratili iz dana u dan bolest, patnju, umiranje pred očima cijelog svijeta, te smrt i pokop Ivana Pavla II. Potom izbor i nastup pape Benedikta XVI., zatim Svjetski dan mladih u Kölnu, Godina euharistije i na kraju Biskupska sinoda u Rimu kao završnica svih minulih slavlja u Crkvi. Sve je to učinilo minulu godinu odlučnom za Katoličku Crkvu. Mnogima je postalo bjelodano jasno – suočeni s veličanstvenim rimskim uprizorenjima u proteklom travnju te za Svjetskoga dana mladih u Kölnu – kako živimo za Nebo. U vremenu u kome vrijedi samo učinak, zdravlje, mladost, ljepota, uspjeh i novac, pape – i Ivan Pavao II., a i Benedikt XVI., – postavljaju drukčija mjerila.

Proteklih je mjeseci bilo posve jasno: Katolička Crkva živi, ona je – prema riječima novoga Pape – mlada jer je u njoj uvijek mlad Duh Božji, Duh Kristov. Milijunima je ponovno Crkva postala duhovnim zavičajem, ljudi se osjećaju doma, u miru i radosni, otvoreni i pred cijelim svijetom daju jasno svjedočanstvo: Sreća je i radost biti vjernik u današnje vrijeme. Biti u Kristovoj Crkvi.

Protekla je godina bila i Godina euharistije a na završetku te godine održana je u Rimu Sinoda biskupa na kojoj se kroz tri tjedna raspravljalo o temeljnoj tajni naše vjere. Ponovno se stavlja u žarište kršćanskog života i promišljanja tajna Krista nazočna u Euharistiji. Bog nije nevidljiv, ima svoje lice i odraz u osobi Isusa Krista, a Krist se ponazuje u prilikama kad slavimo svete tajne.

Fatima i Međugorje

U veljači je preminula i posljednja fatimska vidjelica Sestra Lucija, u dubokoj starosti od 98 godina. Živjela je vjerodostojno i bez

ikakvih spektakularnih poteza koji se znaju nakalemiti oko osoba s posebnim milostima. Svojim je životom utjelovljivala autentičnost fatimskih ukazanja koja su – kao i sva ostala – imala kao bitnu poruku mir i obraćenje. Kao redovnica-karmelićanka ispunila je svoju zadaću u svijetu, bila je Božje oruđe kojim se Marija poslužila da poruči svijetu gdje mu je potražiti lijek u suvremenim bespućima i

nedohodima. Osoba koja se do kraja stavila u službu Gospodinu i Gospi, koja se posvetila Kristu u Euharistiji, koja je tiho i nezamjetljivo živjela te tako i preminula. Ali je ostavila snažan i svijetli trag.

Doživljavamo procvat Crkve i mi ovdje u Međugorju. Tu se susrećemo sa svim uzrastima, i kod svih se može zamijetiti upravo to: Čovjek pronalazi svoj mir i sebe u Bogu,

pod okriljem Majke Marije. Optimisti govore kako smo istom u minuloj godini unišili zapravo u novi milenij. To bijaše godina obrata za cijelu Crkvu, napose ovdje na europskom kontinentu; nakon godina stagnacije i stanovitih nesnalaženja, nakon godina skrivanja od javnosti, čini se kao da imamo novu samosvijest. Govore o tome i Papine veoma posećene opće audijencije srijedom, bliski susreti s vjernicima, na kojima je prošle godine bilo nazočno više od tri milijuna vjernika.

Povrat vjeri i čvrstim načelima

Povratak vjeri treba pratiti zaokret i povratak čvrstim etičkim, društvenim i vjerskim vrijednostima u životu vjernika. Svi su vjernici pozvani biti krajnje zauzeti u djelu evangelizacije sebe i svijeta. U gotovo svim obraćanjima vjernicima naglašava to sam Papa, posebice na razdjelnici godina. Papa je u proteklih osam mjeseci izgradio svoj vlastiti stil. Ako je u početku u svojim kretanjima i nastupima mnogima i izgledao pomalo nesiguran, od početne bojažljivosti nema ni traga. Osoba snažne riječi, dojmljiva izričaja, lapidarnih, u kamenu klesanih rečenica, koje se usijecaju u pamćenje i srce. Riječi brušene, teologija prihvatljiva, govor koji 'plijeni'. Vjernici su zahvalni, uvijek sve prati snažan pljesak. Međutim, on kao osoba nikako ne želi biti u žarištu događanja. Ne on, nego Krist po njemu i u njemu. Treba prijeći na stvar, o tome je riječ u svim njegovim nastupima.

Papini naglasci

Primjerice, njegove božićne i novogodišnje riječi, propovijedi, *angelusi*, krajnje su klasični. Započinje biblijskim navodom, a onda nakon nekoliko rečenica već je na suvremenim aktualnim temama, kod tehničkoga napretka, razuma i vjere, istine, civilizacijskih promašaja, bezizlaznosti svega bez Boga. Papa, osoba koja je ravnopravno razgovarala i razgovara s vrhunskim suvremenim intelektualcima, zna govoriti i srcu te ušima običnoga čovjeka. Ponekad se znaju naći i teži izričaji poput *duhovne atrofije*, *duhovnog urušavanja*, ali sve je to odraz pri-

Papa ne prestaje naglašavati ono s čime je već u svojim prvim nastupnim obraćanjima Crkvi i svijetu stalno isticao, a to su diktatura relativizma, proizvoljnosti, lažne tolerancije, nutarnja nemogućnost oduprijeti se duhu svijeta i vremena ako čovjek nije vjernik, ako nije u prijateljevanju s Isusom Kristom. Treba ponovno istaknuti temeljne odrednice na kojima se izgradila današnja europska, pa i svjetska civilizacija, a to su kršćanski korijeni Europe.

Foto Hurnaus

lika u kojima živimo. Zacijelo, svatko razumije što je to praznina srca, svijet bez Boga, slijepa ulica čovječanstva te tama koja nas obavlja, ako čovjek nema svjetla vjere, riječi i Božje istine. Čini se da je postalo *credom* njegova pontifikata boriti se protiv duhovne i duševne pustinje te opustošenosti u suvremenom svijetu.

U svim njegovim nagovorima u žarištu je njegovih misli Tajna, tajna naše vjere. I uvijek se iznova vraća na tematiku tajne objavljene u Isusu Kristu. Papa stavlja u središte svog promišljanja temeljne sadržaje bitka i

čovjeka. Nikakva slučajnost. Papa je prema vatikanskim izvorima već potpisao svoju prvu encikliku na sami Božić. Napisao ju je na njemačkom, sad se prevodi na sve važnije jezike, a u njoj ne obrađuje ni socijalne, ni političke teme ni bilo što drugo aktualno iz svijeta, nego je riječ o ljubavi. *Deus est Caritas – Bog je ljubav*. To je naslov što ga je sam dao.

Papa ne prestaje naglašavati ono s čime je već u svojim prvim nastupnim obraćanjima Crkvi i svijetu stalno isticao, a to su diktatura relativizma, proizvoljnosti, lažne

Doživljavamo procvat Crkve i mi ovdje u Međugorju. Tu se susrećemo sa svim uzrastima, i kod svih se može zamijetiti upravo to: Čovjek pronalazi svoj mir i sebe u Bogu, pod okriljem Majke Marije.

Odašilje Papa poruke jer priroda nije nikakva igračka u čovjekovim rukama, čovjek nije biće koje treba uzgajati u epruvetama ili retortama, klonirati ili zahvaćati u genetski code; čovjek nije gradivo ili tvorivo za neki novi bolji i vrli svijet, flora ni fauna nisu tu da bi ih čovjek koristio za svoje interese ili genetske modifikacije.

tolerancije, nutarnja nemogućnost oduprijeti se duhu svijeta i vremena ako čovjek nije vjernik, ako nije u prijateljevanju s Isusom Kristom. Treba ponovno istaknuti temeljne odrednice na kojima se izgradila današnja europska, pa i svjetska civilizacija, a to su kršćanski korijeni Europe. Već je filozof H.G. Gadamer rekao kako je *budućnost istodobno i prošlost*, ishodište s koga polazimo. Ne sjeća li se čovjek svojih iskona, korijena, on nema ni budućnosti. A snaga i uporište, naši korijeni su u vjeri u Isusa Krista.

Papini SOS pozivi u svijet

Čini se da svjetski svjesni mislioci upiru svoj pogled prema Rimu i Papi jer je Papa jedina snažna moralna mjerodavnost u suvremenom svijetu. Odašilje Papa poruke jer priroda nije nikakva igračka u čovjekovim rukama, čovjek nije biće koje treba uzgajati u epruvetama ili retortama, klonirati ili zahvaćati u genetski code; čovjek nije gradivo ili tvorivo za neki novi bolji i vrli svijet, flora ni fauna nisu tu da bi ih čovjek koristio za svoje interese ili genetske modifikacije. U svijetu nema druge globalne mjerodavnosti koja bi na sebe skretala pozornost medija kao što je Katolička Crkva.. Ona je sveopća, posvemašnja i posvudašnja. Papa je uporan i gotovo tvrdoglav u svojim nastupima. Ni jedan papa nije kao on tražio da bude samo saslušan, da mu se dive, nego ovaj papa želi prodrijeti svojim riječima u čovjekovo srce. Ondje gdje se susreću Bog i čovjek. Tu se odigrava čovjekova sudbina, tu se određuje čovjekov spas i propast. Jer onaj tko samo čuje poruku, to još uvijek nije znak da se otvorio njezinoj biti i sadržaju. A upravo je riječ o otvaranju srca i bića Bogu. Zato Benedikt predbacuje svim pluralistima suvremene pozornice kako su zatrpali prilaz Bogu zidom pojmova, odnosa, samostvorenih zapreka. I uvijek iznova stavlja pred čovjeka Isusov primjer, njegovu poniznost, predanje, njegovu velikodušnost i čovjekoljubivost.

Naglašavati to ne znači biti natražnjak, nekakav jučerašnji, nego su upravo osvjeđeni vjernici i misionari kroz svu prošlost bili pioniri koji su krčili put u budućnost. Oni su bili istinski *prometeji* – oni koji misle unaprijed, prema budućnosti, a ne natražnjački.

S. Lucija dos Santos (+13.2.2005.), fatimska vidjelica

Kršćani nisu ona pozadinska logistika, nego avangarda. Oni znaju za onu istinsku kulturu, koja ima svoje ishodište u kultu (jer je korijen objema riječima isti!), u bogoštovlju. Svaki je otklon od kulta i kulture odveo Europu i svijet u najtamnija, najcrnija poglavlja svjesne ljudske povijesti! Vidjeli smo to i iskusili na crno-smeđem nacizmu te crvenom komunističkom zčaju. Tolerancija nije ravnodušnost, fatalističko prepuštanje

sudbini, a naši mladi trebaju temeljne vrijednosti, obrat bitnome, nosivome u životu.

Na sami blagdan Gospodinova krštenja Papa je u Sikstinskoj kapelici krstio desetoro novorođenčadi. U svome obraćanju roditeljima i nazočnima bio je krajnje spontan, ponovno je naglasio kako se moramo boriti protiv *antikulture smrti* te gajiti *kulturu života i ljubavi*. Bude li Europa dopuštala te trpjela i nadalje ovako veliki postotak pobačaja, sama će se iskorijeniti, vremenom će postati veliki starački dom. I tako nastaje praznina, vakuum koji će vremenom ispuniti mladi i za život sposobni narodi, upravo kako to bijaše na zalazu Rimskoga Carstva, kad je jedna ostarjela civilizacija nestala s pozornice, a mladi, mahom barbarski i nekultivirani narodi ubrizgali novu krv, dali novi zamah. To bijaše i povijesni trenutak svetoga Benedikta koji je uspio sa svojim redovnicima kultivirati poganska plemena i narode te udahnuti Europi duh i dušu kršćanstva. To bi se trebalo ozbiljiti i danas, na svjetskoj pozornici. Stoga je današnji Papa i uzeo ime velikoga zaštitnika Europe. Međugorje je od svojih prvih dana upravo na toj crti obnove i preobrazbe svijeta preko obraćenih pojedinaca. Ono stvara novi Božji narod, okuplja Gospodnje izabranike, čini od njih Kristove učenike i apostole.

Foto Hurnaus

GODIŠNJE GOSPINO UKAZANJE JAKOVU ČOLI, 25. PROSINCA 2005.

Na posljednjem svakodnevnom ukazanju 12. rujna 1998. Gospa je Jakovu Čoli rekla da će ukazanje imati jedanput godišnje i to 25. prosinca, na Božić. Tako je bilo i ove godine. Ukazanje je počelo u 14 sati i 45 minuta i trajalo je 7 minuta.

Gospa je dala sljedeću poruku:

«Draga djeco! Danas, s Isusom u naručju, na poseban način vas pozivam na obraćenje. Djeco, kroz sve ovo vrijeme koje mi je Bog dopustio biti s vama neprestano sam vas pozivala na obraćenje. Mnoga vaša srca ostala su zatvorena. Dječice, Isus je mir, ljubav, radost i zato se sada odlučite za Isusa. Počnite moliti. Molite Ga za dar obraćenja. Dječice, samo s Isusom možete imati mir, radost i srce ispunjeno ljubavlju. Dječice, ja vas ljubim. Ja sam vaša majka i dajem vam svoj majčinski blagoslov.»

BOŽIĆNI KONCERT HRVATSKOGA BAROKNOG ANSAMBLA

U četvrtak, 15. prosinca 2005. u 20 sati, Hrvatski barokni ansambl nastupio je prvi put u župnoj crkvi sv. Jakova u Međugorju. Na repertoaru je bio izbor iz talijanskog baroknog programa: Concerti grossi talijanskih skladatelja Corellija, Torellija i Manfredinija, Legrenzijev motet «O dilectissime Jesu» kao i Scarlattijeva kantata za sopran i gudače «O di Betlemme altera». Koncert je održan u organizaciji Župnog ureda Međugorje i posredstvom Veleposlanstva Republike Hrvatske u BiH.

U ime Župnoga ureda glazbenike i vjernike pozdravio je župnik dr. fra Ivan Sesar. U ime Veleposlanstva Republike Hrvatske u BiH nazočnima se obratio Krunoslav Cigoj, savjetnik za kulturu i obrazovanje pri tom Veleposlanstvu, naglašavajući da je Hrvatski barokni ansambl postigao velike uspjehe u Hrvatskoj i širom Europe, te da je ovo gostovanje nesvakidašnji događaj. To je prepoznala i međugorska publika koja je glazbenike ispratila dugim i oduševljenim pljeskom, stojeći.

Krunoslav Cigoj: «Ovo nije svakidašnji događaj. Barokni ansambl poseban je gost u Međugorju, a koliko je ova glazba doprla do ljudi, to se vidjelo večeras. Nije svakome dano osjetiti barokni stil koji traži određenu koncentraciju, određeno opuštanje, dozvolu duhu da ga prihvati, jer ova je glazba potpuno duhovna. Već sam dolazak u sveti hram u ovoj sredini, u ovom okruženju, pomaže da ova glazba bude prijemčiva.»

Laura Vadjon, violina i umjetničko vodstvo: «Ovo je prvo gostovanje Hrvatskoga baroknog ansambla u Međugorju. Osobito nam je drago, jer je to sveto mjesto koje čovjeka uvijek napuni dobrom energijom, a napose mi je drago da smo gostovali pred Božić kad je i cijela atmosfera dodatno posebna. Naš je koncert bio inspiriran ovim mjestom i brojnim vjernicima iz cijeloga svijeta koji su večeras bili nazočni. Prije našeg koncerta bilo je klanjanje i čuli smo pjesmu na raznim jezicima. To je jedinstveno ozračje. Drago nam je da je publika bila dirnuta. Kad publika tako reagira, onda smo i mi posebno

zadovoljni. Stvarno je bilo lijepo i nadam se da ćemo to ponoviti!»

Ivana Kladarin, sopran: «Presretna sam što smo večeras nastupali jer sam srcem i dušom vezana za Međugorje. Ovaj koncert doživjela sam kao molitvu, kao svoj dar Mariji za božićne blagdane. Kao što ste vidjeli, to je specijalizirani ansambl koji njeguje stari način sviranja, drugačiji način pjevanja. Njeguemo to već pet sezona, s time nastupamo u Hrvatskoj i u inozemstvu. Večeras je bilo jako puno ljudi, bili su zadovoljni i ja sam jako sretna. Ja sam rodom iz Tuzle pa sam i emotivno vezana uz BiH. Znam da ovdje nema mnogo takvih koncerata, malo je sredstava, a nedostaje i dobre volje da se takvi koncerti češće organiziraju, ali vidim da ima ljudi koji gladauju za takvim glazbenim događajima. Nadam se da ćemo češće dolaziti u Međugorje i u druge gradove u BiH.»

Božićni koncert Hrvatskoga baroknog ansambla uživo je prenosila Radiopostaja «Mir» Međugorje.

BOŽIĆNI KONCERT DJEČJIH ZBOROVA

Međugorski dječji zbor «Golubići mira», pod ravnanjem s. Slavice Kožul, i dubrovački dječji zbor «Mali raspjevani Dubrovnik» pod ravnanjem maestra Đele Jusića održali su tradicionalni božićni koncert u međugorskoj župnoj crkvi u nedjelju, 19. prosinca 2005. u 15 sati. Poseban gost ovoga koncerta bila je klapa «Luka» iz Ploča. Maestro Jusić i s. Slavica Kožul surađuju već dugi niz godina. Ovakav božićni koncert održava se svake godine i u Međugorju i u Dubrovniku.

Maestro Đelo Jusić kaže: «Bog nas je spojio. Mi smo čuli za *Golubiće mira* i oni su čuli za nas. Sestra Slavica je došla do nas Božjom providnošću, ja sam se odao, i evo nas, tu smo i bit ćemo!»

Sestra Slavica Kožul kaže: «Naša suradnja traje već šest godina. Kad sam prvi put pristupila mastru Jusiću, zamolila sam ga da napiše nešto za naš dječji zbor. On stalno komponira za djecu: za festival dječjih zborova 'Zlatna harfa' i za druge prigode. Zajedno smo osmislili božićni koncert, zajedno smo snimili CD. Svake godine u tjednu prije Božića koncert se najprije održi u Međugorju, a nakon toga u Dubrovniku. Za 25. obljetnicu spremamo novi program, neke nove kompozicije, i nadam se da ćemo snimiti i novi CD. U zboru su djeca od 6 do 15 godina. Sluh se razvija, nismo svi rođeni s istim sluhom, ali nema djeteta bez sluha. Nekima je Bog dao posebne talente. Djeca su dobro uvježbana tako da se na koncertu osjeća samo lakoća, spontanost i radost. U zboru je oko stotinu djece, najmlađe ima 6 godina. Roditelji mnogo pomažu, bez njih se mnogo toga ne bi moglo učiniti.»

BOŽIĆNA ČESTITKA MEĐUGORSKOG ŽUPNIKA

Već dvije tisuće godina svijetom odzvanjaju riječi anđela Gospodnjeg koji nam je objavio radosnu vijest da je za sav narod nastala velika radost: da nam se rodio Spasitelj, Krist Gospodin (usp. Lk 2,11). Njegovim rođenjem, Božje milosrđe je izišlo ususret bijednicima, čistoća se ponudila nečistima, milost se pojavila za grešnike.

Braćo i sestre, poput betlehemske pastira pohitimo Mu i mi ovoga Božića

ususret, poklonimo Mu se, darujmo Mu sebe u potpunosti, jer samo tako možemo živjeti životom djeteta Božjeg i postati baštinikom života vječnoga.

U ime Župnog ureda – fratara i časnih sestara – svim župljanima, od najmlađih do najstarijih, hodočasnicima, kao i svim ljudima dobre volje želim čestit Božić i obilje Božjeg blagoslova u novoj godini.

dr. fra Ivan Sesar, župnik

BOŽIĆ U MEĐUGORJU

Župljani, vjernici iz okolnih župa i hodočasnici za Božić su se pripremali devetnicom: osim večernjeg molitvenog programa u župnoj crkvi, tijekom devetnice molila se krunica na Brdu ukazanja, te su se slavile sv. Mise zornice.

Božićno bdijenje započelo je u 22 sata dvosatnim klanjanjem pred Presvetim. Meditacije za vrijeme klanjanja predvodili su fra Stjepan Martinović i fra Svetozar Kraljević. Župna crkva bila je prepuna, pa su hodočasnici i župljani bili smješteni i u novoj dvorani, gdje su na velikom zaslonu mogli slijediti program koji se odvijao u crkvi. Klanjanje je glazbeno pratila skupina mladih, a bilo je prevedeno na engleski, francuski, njemački, talijanski, češki, arapski i kineski. Polnoćku, na kojoj je koncelebriralo 15 svećenika, predslavio je fra Bože Milić. Za vrijeme Mise polnoćke pjevao je veliki župni zbor Kraljice Mira pod ravnanjem sestre Slavice Kožul. Radiopostaja «Mir» Međugorje uživo je prenosila cijeli noćni molitveni program.

Na sam Božić slavile su se svete Mise na osam jezika. Svečanu sv. misu na hrvatskom jeziku predslavio je župnik, dr. fra Ivan Sesar, a pjevao je veliki župni zbor pod ravnanjem sestre Slavice Kožul.

Kao i niz godina do sada, zajednica «Cenacolo» izvela je scensko uprizorenje živih

jaslica na Badnjak i na blagdan Nevine dječice. Toga dana u 15.30 sati u župnoj se crkvi održala i posebna sv. Misa s blagoslovom djece. Predslavio ju je fra Svetozar Kraljević.

U božićno vrijeme, umjesto klanjanja križu, petkom se u crkvi održava klanjanje pred jaslicama.

DOČEK NOVE GODINE U MEĐUGORJU

Molitveni doček nove 2006. godine okupio je u Međugorju nekoliko tisuća uglavnom mladih hodočasnika iz cijeloga svijeta. Skupine sa svih kontinenta počele su pristizati nekoliko dana ranije, pa je u četvrtak i petak navečer crkva već bila premalena za prihvataj tolikih vjernika.

Na Silvestrovo, večernju svetu misu zahvalnicu predslavio je fra Ljubo Kurtović, u koncelecijaciji s 45 svećenika. Poslije večernje svete mise zajednica «Cenacolo» uprizorila je žive jaslice.

Molitveni program za sam doček Nove godine počeo je u 22 sata klanjanjem pred Presvetim. Predvodio ga je fra Bože Milić. Meditacije su se prevodile na engleski, francuski, njemački, talijanski, ruski, poljski, slovački, rumunjski, korejski i kineski. Sveta misa, koju je u koncelecijaciji sa 120 svećenika predslavio župnik dr. fra Ivan Sesar, počela je oko 23.15 a trajala je do 01.00 sat. Uvodne riječi i propovijed bili su prevedeni na engleski, francuski, njemački i talijanski.

U pozdravnoj riječi, župnik je podsjetio da je na ovom mjestu preko Kraljice Mira Bog na poseban način dodirnuo zemlju, te da je u ovoj župi hodočasnici udijelio nebrojene milosti. «Okupili smo se da bismo Mu zahvalili za sve milosti koje smo od Gospodina besplatno primili. Tu smo da bismo u novu godinu ušli s Isusom i Njegovom Majkom Marijom.»

U svojoj propovijedi, župnik je mladima prenio riječi Svetog Oca Benedikta XVI. upućene prigodom Svjetskog dana mira: to je poziv na izgradnju humanijeg svijeta. Budimo pažljivi i raspoloživi učenici Isusovi, sol zemlje i svjetlost svijeta. Neka naša prva zadaća bude slijediti i slušati Isusa te, prema osobnim mogućnostima, ponoviti Njegov

život u svojem životu. Samo tako moći ćemo očekivati bolju i ljepšu novu godinu.

Sav prostor oko crkve, na vanjskom oltaru i u šatoru bio je ispunjen vjernicima, a cjelokupni program bio je prenošen preko videozida u Novu dvoranu.

Ovaj molitveni doček Nove godine glazbom i pjesmom pratio je međunarodni zbor i orkestar okupljen za ovu prigodu, pod ravnanjem prof. Martina Pere Borasa.

Doček Nove godine iz župne crkve sv. Jakova u Međugorju uživo je prenosila Radiopostaja «Mir» Međugorje.

DAN STUDENATA

U organizaciji Udruge fra Slavko Barbarić, 29. prosinca 2005. u dvorani «Majčinog sela» u Bijakovcima, župa Međugorje, održan je tradicionalni Dan studenata. Susret je započeo u 15.00 sati pozdravnim govorom predsjednika Udruge dr. fra Ivana Sesara.

Predavanje «Položaj Hrvata u BiH – stanje i perspektive» studentima je održao ugledni profesor Mostarskog sveučilišta dr. Božo

Žepić. Poslije predavanja uslijedila je sveta misa koju je predvodio dr. fra Ivan Sesar a glazbeno pratio Davor Markota. Studenti i članovi Udruge molili su za pokojnog utemeljitelja Udruge fra Slavka Barbarića, za sve dobročinitelje, u znak zahvale Bogu na darovima kojima ih je obdario, te na svim dobročinstvima u protekloj godini. Susret je završen prigodnim domjenkom, uz razgovor studenata s nazočnim članovima Udruge.

STATISTIKE ZA 2005. GODINU

Svetih pričesti: podijeljeno 1,299.100.

Na sv. Misama koncelebriralo: 29.673 svećenika.

Hodočasničke skupine došle su iz sljedećih zemalja: Argentina, Australija, Austrija, Belgija, Bosna i Hercegovina, Brazil, Češka, Danska, Egipat, Engleska, Filipini, Finska, Francuska, Gibraltar, Grčka, Hrvatska, Indija, Indonezija, Irska, Italija, Izrael, Japan,

Južnoafrička Republika, Kanada, Kina, Koreja, La Reunion, Litva, Letonija, Libanon, Luksemburg, Mađarska, Makedonija, Malavi, Malezija, Malta, Meksiko, Novi Zeland, Nizozemska, Njemačka, Panama, Poljska, Portugal, Rumunjska, Rusija, SAD, Singapur, Slovačka, Slovenija, Srbija i Crna Gora, Škotska, Španjolska, Šri Lanka, Švicarska, Tahiti, Ukrajina, Vijetnam.

Cjelonoćno tiho klanjanje svakog 25. u mjesecu

U prošloj godini, koju je Sveti Otac proglasio godinom euharistije, u župi Međugorje svakoga 25. u mjesecu bilo je organizirano cjelonoćno tiho klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu. Cjelonoćno klanjanje će se i dalje održavati u župnoj crkvi svakog 25. u mjesecu.

STATISTIKE ZA KUĆU MOLITVE “DOMUS PACIS” ZA 2005. GODINU

Tijekom 2005. godine u kući molitve «Domus pacis» održano je 45 različitih seminara na kojima je sudjelovalo 1.532 vjernika.

Održano je 18 seminara posta, molitve i šutnje za vjernike iz: Austrije (2), Njemačke (2), Poljske (1), Francuske (2), Ukrajine (1), Rusije (1), Litve (1), Slovačke (1), Italije (2), Mađarske (1), Hrvatske, Slovenije i Bosne i Hercegovine (4). Na ovim seminarima sudjelovalo je 644 vjernika koji su tijekom šest dana produbljivali svoju vjeru u Gospodina, slijedeći Gospin poziv na molitvu, post i unutarnju šutnju. Seminare je vodio fra Ljubo Kurtović.

U istoj kući na 9 duhovnih obnova okupila su se 294 člana franjevačke mladeži i ministranta iz Hercegovine. Školske sestre franjevke održale su 7 seminara za djevojke na kojima je sudjelovalo 190 djevojaka. Također je održano i 11 duhovnih seminara za 404 osobe koje su organizirali različiti duhovni pokreti.

Biskupi u Međugorju tijekom 2005. god.

Tijekom 2005. godine u Međugorju je boravilo 15 biskupa iz 12 zemalja.

Mons. Hieronymus Herculanius Bumbun, O.F.M. Cap., nadbiskup Pontianaka (Indonezija), **Mons. Salvatore Boccaccio**, biskup Frosinonea (Italija), **Mons. Geevarghese Mar Divannasios Ottathengil**, biskup siro-malankarskog obreda biskupije Bathery (Kerala, Indija), **Mons. José Luís Azcona Hermoso**, O.A.R., Augustinac, biskup biskupije Marajó (Para, Brazil), **Mons. Bruno Tommasi**, nadbiskup u miru nadbiskupije Lucca (Italija), **Mons. Hermann Raich**, S.V.D., biskup Wabaga (Papua Nova Gvineja), **Mons. Issam John Darwish**, BSO, DD., eparh Melkitske katoličke crkve Australije i Novog Zelanda, **Mons. Domenico Peçile**, umirovljeni biskup Latine (Italija), **Mons. José Domingo Ulloa Mendieta**, O.S.A., pomoćni biskup Paname (Panama), **Mons. Stanislas Lukumwena Lumbala**, O.F.M., biskup biskupije Kole (Demokratska Republika Kongo), **Mons. Pearce Lacey**, umirovljeni pomoćni biskup Toronto (Kanada), **Mons. Thomas Msusa**, biskup biskupije Zomba (Malavi), **Mons. Allan Chamgwera**, umirovljeni biskup biskupije Zomba (Malavi), **Mons. Remi Joseph Gustave Saint-Marie**, biskup biskupije Dedza (Malavi), **Mons. Joseph Faber MacDonald**, biskup biskupije Saint John (New Brunswick, Kanada)

13. MEĐUNARODNI SUSRET VODITELJA CENTARA MIRA I MEĐUGORSKIH MOLITVENIH, HODOČASNIČKIH I KARITATIVNIH SKUPINA

Trinaesti međunarodni susret voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje, održat će se u Međugorju od 5. do 9. ožujka 2006. Tema susreta je: «...**Bit ćete mi svjedoci sve do kraja zemlje...**» (Dj 1, 8)

Nedjelja, 5. ožujka 2006.

14.00 Registracija sudionika

17.00 Večernji molitveni program u crkvi

Ponedjeljak, 6. ožujka 2006.

9.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu

9.30 Predavanje, razgovor, dr. fra Ante Vučković, ofm

10.30 Stanka

11.00 Susret i razgovor s predavačem

15.00 Susret s franjevcima

17.00 Večernji molitveni program u crkvi

Utorak, 7. ožujka 2006.

9.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu

9.30 Predavanje, razgovor, fra Mario Knezović, ofm

10.15 Stanka

10.45 Susret, razgovor i osvrta vodiča

11.30 Humanitarne aktivnosti vezane za međugorska ukazanja, fra Ivan Landeka. Razgovor s predavačem o humanitarnim aktivnostima

15.00 Odlazak na Brdo ukazanja

17.00 Večernji molitveni program u crkvi

20.30 Susret sa župnikom

Srijeda, 8. ožujka 2006.

Molitveni dan: fra Ljubo Kurtović

9.00 Molitva, predavanja, razgovori...

12.00 Zajednički ručak (kruh i voda)

14.00 Odlazak na Križevac

17.00 Večernji molitveni program u crkvi

21.00 – 22.00 Klanjanje

Četvrtak, 9. ožujka 2006.

9.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu

9.30 Iskustva sudionika

11.00 Sv. misa

Zajednički ručak

Predavači na ovogodišnjem seminaru su: Dr. fra Ante Vučković, rođen 1958. u Sinju. Član je franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja. Sjemenište i klasičnu gimnaziju pohađao je u Sinju. Teologiju završio u Makarskoj i Zagrebu. Za svećenika zaređen 1983. Specijalizirao filozofiju u Münchenu i Rimu. Predavao filozofiju u Rimu, na Papinskom učilištu Antonianum i na Franjevačkoj teologiji u Makarskoj. Docent je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Vodi duhovne vježbe, seminare i duhovne obnove. Objavio je nekoliko knjiga duhovnog karaktera. Surađuje u brojnim stručnim i populističkim časopisima.

Fra Mario Knezović, rođen 1973. u Posu-

šju. Sjemenište je pohađao u Dubrovniku, Visokom i Sinju. U franjevački red stupio je 1993. godine. Filozofsko-teološki fakultet završio je u Zagrebu 1999. Za đakona je zaređen 1999. u Detroitu (Troy, USA), a za svećenika 2000. u Chicagu (USA). Godinu đakonata proveo je u New Yorku. Godinu dana djelovao je na župi sv. Petra i Pavla u Mostaru. Boraveći kao student u Zagrebu uređivao je studentski časopis. Od 2000. do 2004. bio je tajnik Konferencije viših redovničkih poglavara Bosne i Hercegovine. Bio je ravnatelj ICMM i glavni urednik Radiopostaje «Mir» Međugorje. Surađuje s više medija u domovini i svijetu.

Trinaesti međunarodni susret voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje održat će se u Novoj dvorani u Međugorju od 5. do 9. ožujka 2006. Broj mjesta je ograničen prostorom, a svake je godine broj sudionika sve veći. Stoga vas molimo da što prije prijavite svoj dolazak na ovaj seminar. Prijavite se na faks broj 00387 36 651 999 (za Mariju Dugandžić) ili putem e-maila: seminar.marija@medjugorje.hr

Bit će organizirano simultano prevođenje za sve jezične skupine. Cijena seminara je 60 € po osobi. U cijenu su uključeni svi troškovi organizacije i rada seminara (predavači, prijevozi tekstova, simultani prijevod i zajednički ručak zadnji dan). Prilikom plaćanja na početku seminara svaki će sudionik dobiti akreditaciju koja će mu omogućiti sudjelovanje u radu seminara. Za smještaj u Međugorju treba se pobrinuti svatko osobno. Sa sobom treba ponijeti radio sa slušalicama radi simultanog prevođenja.

Unaprijed se radujemo vašim prijavama i zajedničkom radu!

Širenje informacija iz Međugorja i copyright

Informativni centar «Mir» Međugorje je jedini službeni glas i izvor autentičnih informacija iz Međugorja. Pozivamo sve vas da širite te informacije i ohrabujemo sve prijatelje Međugorja da se služe materijalima koje nalaze na web-stranici www.medjugorje.hr odnosno <http://medjugorje.hr.nt4.ims.hr/>. Molimo vas da, kada budete uzimali te materijale (tekstove, fotografije i ostalo), navedete izvor, dakle: © Informativni centar «Mir» Međugorje, www.medjugorje.hr. Zahvaljujemo za sve što činite na širenju Gospine poruke mira!

Ilegalno kopiranje, umnožavanje i prodaja CD-ova, audio i videokaseta u izdanju Informativnog centra «Mir» Međugorje

Župni ured Međugorje, Informativni centar «Mir» Međugorje i Majčino selo Bijakovići – Međugorje mole organizatore i vodiče da upozore hodočasnike da nikome nisu dali dopuštenje za kopiranje, umnožavanje ni prodaju CD-ova te audio i videokaseta u svojem izdanju. Isključiva prava na ova djela posjeduju Župni ured Međugorje, Informativni centar «Mir» Međugorje i/ili Majčino selo Bijakovići – Me-

đugorje, a prihod se koristi za pomaganje humanitarnih djelatnosti kao i za razvoj svetišta. Originalni primjerci mogu se nabaviti samo u suvenirnici Župnog ureda Međugorje. Proizvodnja, prodaja i preprodaja jeftinijih kopija koje se mogu naći u drugim trgovinama potpuno je privatna i nelegalna.

Zahvaljujemo svim hodočasnici i prijateljima Međugorja na razumijevanju.

Duhovni pokret Kraljice Mira u svijetu

Početak 2002. pokrenuli smo akciju koju smo nazvali: «Anketa: Duhovni pokret Kraljice Mira u svijetu». Pripremili smo upitnik koji objavljujemo na raznim jezicima na web-stranici www.medjugorje.hr odnosno <http://medjugorje.hr.nt4.ims.hr/>, koji će nam omogućiti da bolje sagledamo svjetsku dimenziju ovog molitvenog pokreta u službi univerzalne Crkve, koji će nam također omogućiti bolje međusobno poznavanje i bolju komunikaciju s raznim skupinama širom svijeta, kao i zajednički rast u molitvi i u služanju. Zato molimo sve vodiče i voditelje centara mira, molitvenih, hodočasničkih i dobrotvornih skupina: ispunite ovaj upitnik i pošaljite nam ga u Svetište Kraljice Mira u Međugorje poštom, faksom na broj +387 36 651 444 ili e-mailom na adresu medj.lidija@medjugorje.hr ili se javite na istu e-mail adresu da elektronskom poštom primite tekst Ankete.

Upute hodočasnicima i organizatorima

Bez dozvole Župnog ureda nikome nije dopušteno voditi skupine po međugorskim molitvenim mjestima (župna crkva i prostor oko nje, molitveni prostor oko kipa Uskrslog, Brdo ukazanja, Križevac, Plavi križ, groblje itd.). Molitvena mjesta su prostor tišine i sabranosti. Oni koji su ovlašteni za vođenje i praćenje skupina dužni su paziti na očuvanje molitvenog ozračja i poštovati ostale vjernike i skupine koje se nalaze na istim mjestima. Neka vremenskim opsegom i jačinom razglasa izbjegavaju monopoliziranje molitvenog prostora.

Pazite na pristojno vladanje i na odijevanje koje ne ometa druge u molitvi i sabranosti. Pazite na čistoću okoliša. Ne palite svijeće na Podbrdu ni na Križevcu. Svijeće se mogu paliti samo na posebno predviđenom mjestu na zapadnoj strani crkve, kod drvenog križa. Ne ostavljajte zavjetne predmete ni slike ni na Podbrdu ni na Križevcu. U crkvi i u molitvenom prostoru oko nje pušenje nije dopušteno. Svjesni veličine Božje prisutnosti, te radi zaštite molitvenog ozračja i sabranosti, za vrijeme sv. Mise i klanjanja nije dopušteno fotografiranje. Zabranjeno je sakupljanje bilo kakve milostinje, osim za vrijeme sv. Mise. Ukoliko opazite kako netko to čini u neko drugo vrijeme, molimo da obavijestite Ured informacija svetišta. Misne nakane, zavjete ili dobrovoljne priloge za održavanje ovog sakralnog prostora možete ostaviti u Župnom uredu. Hvala!

OPĆE UPUTE SVEĆENICIMA

Molimo vas da se u potpunosti pridržavate crkvenih propisa predviđenih Zakonikom kanonskog prava, općih liturgijskih propisa, te uredbi i propisa upućenih od strane mjero-davnih crkvenih vlasti vezanih za svećenički život i rad.

Da biste sudjelovali u liturgijskom životu Župe, sukladno crkvenim propisima, potrebno je imati preporučeno pismo (celebret) vašeg ordinarija ili vašeg poglavara, ne starije od godinu dana (usp. Zakonik kanonskog prava, kan. 903). Sa sobom ponesite misno odijelo (albu i štolu). Slavljenje euharistije nije dopušteno bez misnog odijela propisana liturgijskim rubrikama (usp. Zakonik kanonskog prava, kan 929).

Ukoliko imate potrebne ovlasti, imate mogućnost sudjelovati na svetoj Misi na svom materinskom jeziku ili jeziku koji razumijete, u vremenu kad je to prema rasporedu dnevnih svetih Misa predviđeno. Ukoliko pak želite predsjedati ili imati homiliju, javite se službenom osoblju Župnog ureda za to zaduženom.

U homiliji se držite crkvenih uputa, pazeći pri tom na nacionalne, kulturne i druge različitosti hodočasnika koji vas slušaju.

Dopušteno je svetu Misu slaviti samo na svetom mjestu, službeno za to odobrenom. Odlukom mjesnog biskupa izričito je zabranjeno svetu Misu slaviti u pansionima, privatnim kućama u kojima boravite, po brdima ili u bilo kojoj zajednici ili kapelici koje se nalaze na području župe Međugorje (usp. Bisk. ordinarijat Mostar, br. 525/99.). Za bilo koje pojašnjenje možete se obratiti Uredu informacija.

Središnji liturgijski dio dana je večernji molitveni program. Pozvani ste, ukoliko ste ispunili gore navedene uvjete, sumisiti na večernjoj svetoj Misi. Prije svete Mise upišite se u Knjigu evidencije koja se nalazi u sakristiji župne crkve (ime, prezime i ime države iz koje dolazite). Sve vaše misne intencije su na vašu nakanu. Ukoliko, sukladno odredbama kanonskog zakona, imate isповjednu ovlast, molimo da budete na raspolaganju hodočasnicima za ispovijed na vašem materinskom jeziku ili jeziku koji govorite.

Za sakrament ispovijedi budite propisno liturgijski odjeveni (alba i štola). Neka se ne ispovijeda izvan ispovjedaonica, osim ako za to ima opravdan razlog (usp. Zakonik kanonskog prava, kan. 964). Sa svojom skupinom hodočasnika možete organizirati molitvene susrete na za to prikladnim mjestima (Brdo ukazanja, Križevac, Prostor oko Uskrslog...), pazeći da pritom ne ometate druge hodočasnike.

Za vrijeme zajedničkog večernjega molitvenog programa u župnoj crkvi nije dopušteno organiziranje bilo kakva drugog molitvenog programa na području Župe. Za susrete i obraćanja hodočasnicima u crkvenom prostoru odobrenje imaju jedino svećenici koji imaju kanonsko poslanje u Župi. Svi ostali dužni su to odobrenje zatražiti od župnika. Bez suglasnosti župnika na području Župe nije dopušteno organizirati "molitve za ozdravljenje" i "molitve nad drugim osobama". Ukoliko ste dobili potrebno dopuštenje, dužni ste se strogo pridržavati crkvenih uredbi. Za sve vaše svećeničke potrebe želimo vam, koliko je u našoj moći, biti na raspolaganju.

Najava hodočašća i kontakt s vodičima

Da bi Ured informacija mogao organizirati program za hodočasnike i tako im bolje služiti, potrebno je najaviti hodočašće. Zato molimo sve organizatore hodočašća da najave dolazak svoje skupine na e-mail adresu: informacije@medjugorje.hr ili na telefon/faks: 00 387 36 651 988. Svim organizatorima se preporuča da koriste usluge mjesnih vodiča. Vodiči su preko odgovarajućeg semina-

ra i provjerom znanja pripremljeni za rad s hodočasnicima i izobraženi za pružanje vjerodostojnih informacija, te svoju službu obavljaju u bliskoj suradnji s Uredom informacija. Sve potrebne informacije kao i posredovanje u traženju vodiča za vašu skupinu možete dobiti u Uredu informacija na e-mail adresi: informacije@medjugorje.hr ili na telefon/faks: 00 387 36 651 988.

SEMINARI MOLITVE, POSTA I ŠUTNJE

Poruka, 20. rujna 1984.

«Draga djeco! Danas vas pozivam da *počnete s postom od srca*... Draga djeco, postite i molite srcem.»

Poruka, 26. rujna 1985.

«Želim vam reći, draga djeco, da obnovite poruke koje vam upućujem. Napose *živite u postu*, jer ćete postom postići i učiniti mi radost, da se ostvari čitav plan koji Bog planira ovdje u Međugorju...»

Poruka, 25. listopada 1998.

«Draga djeco! Danas vas pozivam da se približite mom Bezgrješnom srcu. Pozivam vas da u svojim obiteljima obnovite žar prvih dana, kad sam *vas pozivala na post, molitvu i obraćenje*.»

Poruka, 25. siječnja 2001.

«Draga djeco! Danas vas pozivam da *obnovite molitvu i post* s još većim zanosom, sve dok vam molitva ne postane radost. Dječice, tko moli ne boji se budućnosti, a tko posti ne boji se zla. Ponavljam vam još jedanput: samo se molitvom i postom i ratovi mogu zaustaviti, ratovi vaše nevjere i straha za budućnost...»

Poruka, 25. travnja 1992.

«Draga djeco! ... Samo *molitvom i postom* može se zaustaviti rat...»

Poruka, 25. srpnja 1991.

«Draga djeco!... tražim od vas da *obnovite post* i molitvu u svojim obiteljima... Ja sam s vama i pozivam vas da s ozbiljnošću počnete *moliti i postiti* kao prvih dana moga dolaska.»

- Od 26. veljače (nedjelja) do 4. ožujka (subota) 2006.
- Od 16. srpnja (nedjelja) do 22. srpnja (subota) 2006.
- Od 6. kolovoza (nedjelja) do 12. kolovoza (subota) 2006.
- Od 26. studenog (nedjelja) do 2. prosinca (subota) 2006.

Informacije o seminaru i prijave možete dobiti putem e-maila: seminar.marija@medjugorje.hr ili na telefon/faks 036 651 999, u vremenu od 8 do 12 sati od ponedjeljka do petka. Seminari se održavaju u «Kući mira» u Međugorju, a započinju nedjeljom nakon večernjeg molitvenog programa i završavaju u subotu ujutro.

NE BOJ SE, ABRAME!

dr. fra Iko Skoko

Današnji, suvremeni čovjek, ima puno straha. Strah ga je za osobnu, obiteljsku, nacionalnu, a i cijeloga svijeta budućnost. Prve riječi pape Ivana Pavla II., u obraćanju okupljenom puku na Trgu sv. Petra 22. listopada 1978., bile su „Ne bojte se“! Ohrabrio je Crkvu, ali i cijelo čovječanstvo, da pobijede strah koji postoji u ljudima.

U ovoj rubrici pokušat ćemo iznijeti sve Božje „Ne boj se“ izrečene u Svetom pismu. Prvi izričaj „Ne boj se“ uputio je Gospodin Abram, jednom od triju patrijarha, kojeg Biblija naziva „Ocem Izraela“, „Primaocem obećanja“ i „Božjim prijateljem“.

Kraljevi, koji su pobijedili kraljeve Sodomu i Gomoru, opljačkali su sve njihovo bogatstvo i zarobili njihove ljude. Među zarobljenicima bio je Lot, Abramov bratić. Čim je Abram dobio vijest da mu je bratić zarobljen, krenuo je u potjeru za osvajačima sa svojih 318 ljudi. Ubrzo je oslobodio bratića i sve njegovo ljudstvo i blago. Orobljenim kraljevima vratio je imanje ne želeći za sebe ništa uzeti.

Nakon tih događaja Gospodin šalje Abramom poruku „Ne boj se, Abrame, ja sam ti zaštita, a nagrada tvoja bit će vrlo velika“! (Post 15) Abram je zahvalan Gospodinu za sva dobročinstva i darove, ali smatra da mu ti darovi ničemu ne služe, jer nema svog osobnog potomka. Njegov nasljednik bit će netko od njegovih slugu. Bog obeća Abramom da će dobiti sina, nasljednika. Čak mu obeća da će njegovo potomstvo biti brojno kao zvijezde na nebu. Abram povjerova u Božje obećanje. Nakon toga u znak zahvalnosti prinosi žrtvu Bogu. Bog mu objavljuje životni put njegova brojnog potomstva. Prilikom sklapanja Saveza Bog obećava da će biti Bog njegova potomstva, a Abram i njegovo potomstvo trebaju čuvati taj Savez. Tijekom tog Saveza Bog mijenja njegovo ime Abram u Abraham, jer će biti otac mnogih naroda. Abraham je poslije sa ženom Sarom dobio sina kojemu je nadjenio ime Izak. U suradnji s Bogom Abraham je osnažen. Ne plaši se okolnosti življenja. Ispunjen je živom nadom koje je djelotvoran i nadilazi okolnosti koje su promjenjive. Neka i nama današnjim vjernicima Abraham bude primjer povjerenja i suradnje s Bogom!

NADBISKUP FRANE FRANIĆ O MEĐUGORSKOM FENOMENU

Mons. Frane Franić, nadbiskup u miru,
nadbiskupija splitsko-makarska,
Republika Hrvatska

Mons. Frane Franić poznata je ličnost u životu Crkve u Hrvata. Njegov se glas uvijek slušao sa zanimanjem. Biskupom postaje 1950. Sudjeluje na II. vatikanskom saboru.

Kao nadbiskup upravlja nadbiskupijom Splitsko-makarskom do 1988. Ta nadbiskupija graniči s biskupijom u kojoj se nalazi Međugorje. Međugorje je posjećivao više puta, posebice prigodom obljetnice svoga svećeništva. Napisao je više tekstova i dao više izjava o Međugorju.

1. Splitsko-makarska nadbiskupija je najbliža Međugorju od svih drugih biskupija u Jugoslaviji. Međugorski su događaji u početku imali stoga u našoj nadbiskupiji silan odjek, posebno nakon one prve izjave o Međugorju, koju je u početku dao preuzvišeni mostarski biskup. To me je sililo da se zanimam za te događaje, jer mi je kao biskupu dužnost upozoriti svoje svećenike i vjernike na opasnosti i na pozitivne čimbenike za vjeru, pogotovo kad su ti događaji mojoj biskupiji prostorno tako blizu.

2. Kroz posljednju godinu dana k meni su dolazili mnogi stručnjaci, teolozi i mariolozi svjetskoga glasa, zatim liječnici specijalisti među kojima je bilo profesora milanske univerze, mnogi hodočasnici, među kojima je bilo mnoštvo mladih ljudi, studenata i radnika, te mnoštvo intelektualaca, pobožnih žena i djevojaka, svi su oni, u jedan glas, bili oduševljeni svojim hodočašćem u Međugorje, svi su se vraćali duboko potreseni. Bilo je tu pravih, autentičnih obraćenja s nevjere na vjeru u Isusa Krista i Boga, Stvoritelja i Otkupitelja svijeta, bilo je tu svjedočanstva neposrednih svjedoka o neobičnim ozdravljenjima kao npr. ono ozdravljenje koje se dogodilo gospođi Diani Basile iz Milana, od neizlječive bolesti sclerosis multiplex. To je ozdravljenje kasnije dokumentirano sa 142 liječnička dokumenta, ovjerovljena od mi-

lanske biskupske kurije. Ta gospođa je nekoliko godina bila nepokretna u svojim kolici- ma, s ugašenim desnim okom, bila je skoro polumrtva, a ustala je sa svojih kolica zdrava, i progledala je desnim okom, a to sve u jednom času.

3. Napominjem da sam ja ponovno izabran od BKJ predsjednikom Vijeća za nauk vjere pri BKJ. Tom Vijeću predsjedam kroz više petogodišnjih mandata pa sam se i iz toga razloga osjećao ponukanim da malo pomnije proučim događaje u Međugorju. Pri tom su mi pomogli mnogi stručnjaci, kao npr. u početku o. Tomaso Beck, DI, i o. Faricy, američki isusovac, profesor duhovnosti na Gregorijani, a poslije o. Laurentin, o. Scanlan, TOR, profesor i predsjednik franjevačke univerze u SAD, pa članci Ursa von Baltasara o Međugorju, te još neki francuski i talijanski teolozi.

U Međugorju sam bio jedanput u početku, pred Božić 1981. i nedavno 16. i 17. prosinca 1984. Ni prvi ni drugi put nisam vodio bilo kakva hodočašća, nego sam pošao kao običan hodočasnik, da vidim svojim očima o čemu sam čitao u knjigama i časopisima i novinama, o čemu sam slušao tolika svjedočanstva. U Međugorju sam služio sv. Misu, more simplicis sacerdotis, bez biskupskih oznaka. Nitko me tamo nije u crkvi pozdravio kao biskupa, vladao sam se u svemu kao

Meni je postalo još jasnije da tu nema prevara, ni manipulacija, ni halucinacija, već da se tu radi o ozbiljnim religioznim doživljajima koji privlače mase vjernog naroda, koje tu vide prisutnost Duha Božjega, koji govori ne samo Crkvi u Hercegovini, nego Crkvi u čitavom svijetu, slično kao u Fatimi.

običan svećenik, kao vjernik koji je došao moliti se i zahvaljivati Bogu i Majci Božjoj i našoj na 34. godišnjici svoga biskupskog posvećenja (17. XII. 1950. – 1984.), na 48. godišnjici svećeničkog ređenja (25. XII. 1936. – 1984.) i 72. godišnjici života (29. XII. 1912. – 1984.) Sve je to bilo privatno i incognito, koliko je god bilo moguće. Time nisam nikako htio omesti konačan sud Crkve, nego mu pomoći u istraživanju objektivnosti. Tome se sudu unaprijed pokoravam.

VELIČANSTVEN SMISAO MEĐUGORJA

Kad sam se vratio kući, 18. XII. 1984. na povratku iz Međugorja, razmišljao sam o smislu međugorskih događaja i uspoređivao ponovno Međugorje i Fatimu, pogotovo što sam u Međugorju sreo jednog svećenika iz Portugala i jednu časnu majku, osnivateljicu jedne nove Družbe Majke Božje, koji su mi govorili baš o toj usporedbi između dvaju svetišta. Tada mi se nametnula misao o veličanstvenom smislu Međugorja, toga zabačenog sela u južnoj Hercegovini, koje tako mnogo slično svojoj konfiguraciji (raštrkani komšiluci) i po svom načinu govora (npr. ti seljaci kažu 'Zbogom te') splitskoj Neretvanskoj dolini. Napominjem da sam dva puta prisustvovao 'viđenjima' djece i da sam s njima prijateljski razgovarao u njihovim kućama. Meni je postalo još jasnije da tu nema prevara, ni manipulacija, ni halucinacija, već da se tu radi o ozbiljnim religioznim doživljajima koji privlače mase vjernog naroda, koje tu vide prisutnost Duha Božjega, koji govori ne samo Crkvi u Hercegovini, nego Crkvi u čitavom svijetu, slično kao u Fatimi.

Fatima je u svoje vrijeme shvaćena kao radikalni antikomunizam, također u političkom smislu, tako da su se neki desničarski režimi pozivali, za svoju antikomunističku politiku, na Fatimu. Mislilo se da je Rusija jedina uzročnik širenja zabluda i razlog budućega rata i opasnosti po europsku kršćansku kulturu. Međutim, danas je jasno, baš po međugorskim porukama, da je izvoriste zabluda i zapadna 'kršćanska' Europa, na dogmatskom i moralnom polju, sa svojim sekularizmom, desakralizacijom i dekristijanizacijom.

Ponovno sam bio u Međugorju 23. i 24. siječnja. Dobio sam *novu* potvrdu za svoje mišljenje da je Međugorje potvrda II. vatikanskog sabora, posebno za dvije njegove

važne nauke:

1. O **ekumenizmu** u odnosu Crkve prema nekršćanskim religijama i prema dalekima, koji ne vjeruju.

2. O **početku nove ere u povijesti Crkve**, koja razdoblja možemo nazvati *postkonstantinskim* i *postneokonstantinskim*.

Ad 1. Gospa je, prema vidiocima, rekla: "Sve su vjere dobre, jer se u svim vjerama ljudi mogu spasiti, ako žive po savjesti. Zato svi ljudi moraju cijeniti svoju vjeru. Bog je jedan za sve ljude, ali su se ljudi podijelili i postali zli jedan prema drugome." Gospa je rekla, prema vidiocima: "Morate ljubiti Srbe pravoslavce, muslimane, katolike koji vas kleveću i ne vjeruju mojim porukama, marksiste pa i one koji vas diskriminiraju." U tim riječima, bez obzira koliki naboj nadnaravnosti u sebi nose, vidim potvrdu II. vatikanskog sabora i to baš u onim točkama koje su imale u Saboru i imaju danas u Crkvi, najviše kontestacije, osobito od ekstremnih takozvanih desničara. Naravno, za Gospu je sve Njezin Sin, Isus Krist. On je jedini Spasitelj svijeta i ona svakoga upućuje k njemu, ali Ona, kao i Njezin Sin, otvara vrata spasenja svim ljudima dobre volje vjerujući i znajući da Isus ima i drugih ovaca, koji nisu u ovom toru, tj. u vidljivoj Crkvi, i da mu treba i te ovce dovesti u njegov vječni tor, gdje će konačno biti jedno stado i jedan pastir. Stoga nam postaje jasnijom nauka II. vatikanskog sabora da se nikoga ne smije, bilo kakvim načinom, prisiljavati da postane članom Crkve, nego da svačije iskreno uvjerenje i poštenje treba poštivati i priznavati. Svakoga, dakle, treba i utvrđivati u njegovoj vjeri ili svjetonazoru, koji on iskreno priznaje i slijedi, izbjegavajući nepošteni dobitak, užitek i tlačenje drugog čovjeka zbog vlastite koristi ili zbog koristi svoga naroda, rase, klase ili svoje vjere. Od pravoslavaca, dakle, moramo nastojati, naravno na diskretan i uljudan način, učiniti boljeg pravoslavca, od muslimana boljeg muslimana, od marksiste boljeg marksistu itd. To je jedini pravi put kojim čovjek redovito, bez nasilja dolazi k spoznaji cjelovite Istine, koja je u Isusu Kristu, Sinu Marijinu. Istina je da se netko može čudesno obratiti, najedanput, ali to su čudesa, veća od iznenadnih ozdravljenja od neizlječivih bolesti, za koje kompetentni tvrde da se događaju u Međugorju, ali redovito to biva postupno, postupnim djelovanjem Božje milosti, a ne

našim superiornim dokazivanjem, koje slično moralnom nasilju nad savjestima ljudi.

Ad 2. Držim da bi se moglo i znanstveno dokazati da II. vatikanski sabor znači udaljavanje od tzv. Konstantinske Crkve, koja se oslanjala na Državu, na tzv. "brachium saeculare", što je sličilo na starozavjetnu teokraciju, koji koncept i danas drže i prema njemu usmjeruju svoje religiozno djelovanje braća Židovi i, barem neka, braća muslimani; prvi prema Svetom pismu Starog zavjeta, drugi prema časnom Kuranu. Isus je, međutim, ispravno rastumačio Stari zavjet odijelivši Državu od Crkve. Sada se, dakle, Crkva sve više počinje oslanjati na samoga Boga, jer je, uz ostalo, sve više, i na Istoku i na Zapadu, potiskivana izvan društva pa joj drugo i ne preostaje nego se oslanjati na Boga i Krista raspetoga i uskrsnuloga, koji svojim Duhom vodi Crkvu preko Kalvarije k Uskrsnuću preko propovijedanja Crkve, dijeljenja sakramenata, upravljanja dušama i izravno izljevom svojih 7 darova i karizmi, kao što su: proroštvo, čudesna izlječenja, tjeranja zlih duhova iz ljudi, govorenja drugih jezika, tumačenja Riječi Božje, proroštva, te najveće karizme LJUBAVI, osobito one koja se vrši u dimenziji križa i mučeništva. To sve, po mom mišljenju, potvrđuje Međugorje pa se tako ima neobično slaganje Institucionalne Crkve i Karizmatičke Crkve, Crkve zakona i Crkve ljubavi. Te sam zaključke učinio nakon pomnog razgovora s Marijom Pavlović i Vickom Ivanković (20 g.) i Jelenom Vasilj (12,5 g.) te više nego u vrijeme trogodišnjeg promatranja izvanrednih obraćenja i izlječenja u Međugorju. Ovim izražavam samo svoje mišljenje u stvarima koje su još slobodne u Crkvi, spreman da se pokorim definitivnom sudu Crkve.

Vjesnik nadbiskupije
Splitsko-makarske (1985.), br. 1
Marija Dugandžić:
Međugorje u Crkvi, str. 79 – 84

HODOČAŠĆA / HODOČAŠĆENJE

fra Karlo Lovrić

U čemu je bitna razlika između hodočasnika i turista? Turist dolazi u neko mjesto bez ikakvih vjerskih motiva, on može biti i nevjernik. Hodočasnik, pak, dolazi iz religioznih razloga, uvijek s nekom vjerskom nakanom.

Koga zovemo hodočascima?

Budući da je župa Međugorje kroz ovih 25 godina izrasla u jedno svjetsko hodočasničko mjesto, o čemu svjedoče mnogi hodočasnici iz cijeloga svijeta, želja nam je u ovom mjesečniku (od idućeg broja) obavješćivati naše čitatelje i o drugim hodočasničkim mjestima u svijetu koje je Crkva priznala ili nije priznala, ali vjernici tamo hodočaste.

Upravo vjernike, koji kroz nekoliko dana ostavljaju svoj obiteljski dom, svoju župu, svoju biskupiju ili zemlju i upućuju se u neko od priznatih ili nepriznatih svetišta u našoj Crkvi diljem svijeta, zovemo hodočascima.

Ipak, je li dovoljno samo to, da nekoga nazovemo hodočascima, jer je ostavio svoj dom i svoje mjesto za nekoliko dana i pošao u neko drugo?

Zašto ga ne bismo zvali i turistom?

Turistom, pak, zovemo neku osobu koja dolazi ciljano u neko mjesto, znamenito upravo po kulturnim spomenicima, arheološkim i inim vrjednotama (može biti i neko svetište), ali bez ikakvih vjerskih motiva. Turist može biti i nevjernik, dok je hodočasnik uvijek vjernik ili traži vjeru.

Pokloničko putovanje

Hodočašće, pak, označava pokloničko putovanje u svetište koje se poduzima iz religioznih razloga, tj. s nekom vjerskom nakanom. Kao religiozni čin, hodočašće gotovo uvijek ima obilježje zasluge u osobnom

spasenju. Javlja se u različitim religijama (židovstvo, hinduizam, islam i dr.). U kršćanstvu hodočašće simbolizira život kršćana kroz trpljenje i napor puta do cilja u mjestu hodočašća. Motivi su molba ili zahvala za neku milost ili tjelesnu potrebu, te duhovna okrepca i obnova, a ciljevi su svetišta svetica, Marije i mjesta čudesnih pojava. Hodočasnici donose često u svetište zavjetne darove, npr. reprodukciju izliječenog dijela tijela ili pločicu na kojoj je upisana zahvala za izbjegnutu opasnost. Uobičajeno je davanje svetišta novcem ili nečim drugim. «Iz osobne pobožnosti može kršćanin također obećati Bogu neko djelo, molitvu, milostinju, hodočašće...» (KKC 2101)

Molitva i djela pokore

Hodočasnici osobito mnogo mole i čine djela pokore. Obično mole klečeći. U nekim našim (hrvatskim) krajevima hodočasnici mole obilazeći na koljenima oko kipa dotičnoga sveca. Jedno od najučestalijih pokorničkih djela je uspinjanje visokim stubištem na koljenima (npr. Svete skale u Rimu!). Hodočasnici koji dolaze u Međugorje (nije važno s kojeg kontinenta) penju se obuveni, a mnogi i bosi, na Križevac obavljajući pobožnost Križnoga puta, kao i na brdo Crnicu (mjesto ukazanja) moleći Radosna i Slavna otajstva krunice. Nezamislivo je hodočašće bez sakramenta sv. ispovijedi i euharistijskih slavlja. Mnogi žele upravo u dotičnom svetištu obaviti sv. ispovijed, što i nije uvijek jednodostavno, ako u svetištu nema mogućnosti

za ispovijed na materinskom jeziku. Jedan od pokorničkih čina je jednodnevni ili višednevni post koji se svakako uklapa u hodočasnički program, kao i često traženje tihoga kutka za čisto osobnu molitvu.

I Katekizam Katoličke crkve govori o religioznom osjećaju kršćanskoga naroda u svakome vremenu koji se očitovao i očituje u različitim oblicima pobožnosti sakramentalnog života Crkve, kao što je čašćenje svetih moći, pohodi svetištima, **hodočašća**, ophodi, križni put, krunica... (Usp. KKC 1674).

Stari zavjet spominje hodočašća u Bethel i Dan, kao i hodočašća za blagdane Beskvasnih kruhova, Pedesetnice i Sjenica.

I Isus je hodočastio

Isus, kao i proroci prije njega, iskazivao je Hramu i Jeruzalemu najdublje poštovanje. Ondje je bio prikazan od Josipa i Marije četrdeset dana po svom rođenju. U dobi od 12 godina, odlučuje ostati u Hramu da bi svoje roditelje podsjetio da je njemu biti u onome što je Oca njegova. On je onamo uzlazio svake godine.

Kršćani su hodočastili s nakanom štovanja značajnih mjesta u Isusovu životu, kao što su crkva Svetoga groba u Jeruzalemu ili uopće biblijska mjesta u Svetoj zemlji, po-

dručja vezana uz svece, posebice mučenike, poput grobova sv. Petra i Pavla u Rimu, te mjesta svetaca čuvenih po njihovim čudesima (sv. Franjo, Asiz, sv. Ante i sv. Leopold Mandić, Padova, sv. Ivan Maria Vianney, Ars-Francuska, sv. Terezija od Malog Isusa, Lisieux, sv. Padre Pio, San Giovanni Rotondo...).

Zapisi o hodočašćima

Najstariji zapisi o hodočašćima u Hrvatskoj postoje iz IX. st. o putu u Jeruzalem i o uglednim hrvatskim hodočasticima u *Čedadskom evanđelistaru*. Postoje i različita svjedočanstva o zavjetnim darovima (ex voto) Hrvata u stranim svetištima (Rim, Santiago de Compostela u Španjolskoj, Loreto, Asiz, Padova u Italiji i dr.) ili domaćima (Trsat, Zadar, Ludbreg, Marija Bistrica...). U novije doba postoji u hrvatskom narodu stotinjak hodočasničkih mjesta, većinom Marijinih svetišta, kao što su Olovo, Sinj, Komušina, Voćin, Krasno, Hrasno, Široki Brijeg, Gospa od Škarpjela... samo da spomenem neka od tih, za hrvatski vjernički puk važnih Gospinih prošteništa. I, dakako, Međugorje koje nije samo hrvatsko! Od samoga početka poprimilo je svjetske razmjere ne samo zbog posjeta nego i brojem i preobrazbenom snagom svakodnevnih ispovijedi.

STOPAMA MIRA

Otajstva krunice

USPON

Bistrina Sredozemlja iznad uzavrele glave,
pod nogama tvrdi, tako izlizani kamen.

Mnoge su noge ovuda u molitvi prošle,
sada bi trebale i moje, nutrinom odjekuje.

Neke su bile bose, neke obuvene,
neke siromašne, neke bogate, neke^š,
čemu nabranje u ovaj milosni čas,
svi smo braća i sestre, htjeli to ili ne,
iste nas muke bole, isto nas nebo grije.

Pružam ruku, kušam otvoriti plašljivo srce,
u tišini, beskrajno sam, unatoč svemu.

Ne može biti da je moj hod uzaludan,
tek ispunjen običaj, prazna neka riječ,
ja sam putnik na ovoj prašnjavoj zemlji,
upućen u luku s onu stranu spoznaje.

Kraljica me mira nasmiješena čeka,
i moji prijatelji, roditelji, braća i sestre,
shvatio sam to, ne pitajte gdje i kada.
Meni je danas poći, nebo prstima taknuti,
kao dijete kad dotiče majčino i očevo lice.

Ali, sve su moje teškoće preda mnom,
kao zid, kao mrak, kao slabost, kao^š

One su moja svakodnevna prtljaga,
što nikada je na žalost ne gubim.

Doziva tvoj glas i ja se nanovo budim,
dok na obzorju blaga svjetlost titra.

Evo me, želim ići, ne sutra, odmah,
ni obuču ne vežem, svejedno mi je,
privlače vrhunci i ja stupam smjerno.

fra Miljenko Stojić

PORUKE IZ ŠKOLSKE KLUPE

MARIJA U ZAKRPAHOJ HALJINI

Djeca često, u svojoj spontanosti, znaju poslati nama odraslima tolike poruke, istine koje mi zaboravljamo! Rad jedne djevojčice nikada neću zaboraviti.

Gordana Sušac

Za domaći uradak imali su nacrtati Mariju. Svi su je nacrtali najbolje što su znali i svaki rad bio je divan. Dok sam uzimala u ruke njezin rad, ona je zabrinuta lica i tužnim glasom rekla: "Kada sam crtala Mariju, puno sam brisala pa sam poderala list." Pogledala sam još pažljivije. List je imao malu rupicu baš na Marijinoj haljini u donjem dijelu, kraj desnog koljena. Rekoh joj: "U redu je, Marija je puno radila pa joj se poderala haljina. Ti si je zatekla baš u toj haljini." Stavila sam joj peticu i ona je sva radosna i ozarena lica otišla na svoje mjesto. Moje misli se kratko okrenuše prema Mariji. Možda ju je poderala dok je žurno išla kod svoje rođakinje Elizabete i svoj čuveni Magnificat izrekla baš u poderanoj haljini?!

Marija i Josip nisu bili bogati. Trudila se Marija biti "vrsna žena" kakva je opisana u Mudrim izrekama.

"Tko će naći ženu vrsnu?

Više vrijedi ona nego biserje.

Pribavlja vunu i lan

I vješto radi rukama marnim.

Plodom svojih ruku sadi vinograd

Rukama se maše preslice

I prstima drži vreteno.

Odjevena je snagom i dostojanstvom

Pa se smije danu budućem"

(Izr 31, 10. 13. 16. 19. 25.)

Od sveg silnog posla kako da je ne poderu? Sretna je bila i trudila se da susjedi vide njezinu sreću, a krila je rupicu na haljini, sigurno često ušivanu. Zaboravljamo ovakvu Mariju. Zašto da nam ne bude uzor i u poderanoj haljini?!

ZNAKOVI (VELEOGLASI) POKRAJ PUTA

U mnoštvu golemih reklamnih veleoglasa koji potiču na potrošnju, gotovo je neprimjetan, uz to što je rijedak, onaj s tekstom: **Zašto me psuješ, kad ti tolika dobra činim?** Naravno, na njemu je Isusova slika. Pokušavamo li uopće iskreno odgovoriti na to jednostavno pitanje?

Suvremeni je život, ili život suvremenog čovjeka, nezamisliv bez veleoglasa: uz autoceste, uz ceste između manjih ili većih mjesta, na trgovima ili pokraj njih, stoje veleoglasi, velike ili male oglasne ploče, s pisanim, slikanim, crtanim ili elektronskim, promjenjivim porukama. Riječ je o porukama proizvođača nekih prehrambenih proizvoda – ponajmanje kruha, ali svakako čokolada i slatkiša, odjevnih predmeta, pića; isto tako strojeva, kućanskih aparata; pa kozmetičkih proizvoda i tisuću novih ili iznova oblikovanih predmeta.

Neke su poruke na prvi mah jasne i izravne, druge i danima nakon što smo ih vidjeli ostaju neshvaćene. Vjerojatne je oglašivač i htio da tako bude, pa nam poruku šalje tajnim znacima.

Nastala je cijela industrija oglašivanja, uz nezaobilazno korištenje grafičkog dizajna, estetike i psihologije, što je posve razumljivo imamo li na umu nesmiljenu konkurenciju

proizvođača i davatelja različitih usluga.

Ipak, jedna vrsta oglasa (veleoglasi) čini mi se znakom vremena. Naime, u šumi tih velikih ploča prolaznik će primijetiti i one koje ne nude nikakve proizvode, niti sredstva za uljepšavanje i zabavu, već pozivaju.

O čemu je riječ?

Riječ je o veleoglasima sa slikama Srca Isusova i Marijina, ili samo Isusova ili pak samo Marijina, s kratkom pisanom, ovakvom ili sličnom, porukom: **Zašto me psuješ, kad ti tolika dobra činim?**

Obično nikada i ne saznamo tko te veleoglase postavlja i tko na njihovu izradbu troši teško zarađeni novac. Ipak, kad ih vidimo, znamo da je riječ o ljudima dobra srca, spremnima i u ovakvom vremenu, i ovakvom potrošačkom životu, evangelizirati. Kolika je god njihova malenost i rijetkost (tih veleoglasi), bez dvojbe su dobro iznađen način evangelizacije nas, suvremenih trkača s vremenom i životom!

NAKON BORAVKA U MEĐUGORJU VIŠE NISAM ISTI ČOVJEK

O. Alexis Wiehe, svećenik tulouske biskupije, zaređen sredinom 2004., došao je na hodočašće u Međugorje u prosincu 2005. Međugorsko iskustvo utjecalo je na njegov život i zvanje. Ima dopuštenje od svog biskupa u svoj pastoralni rad uključiti elemente koje je primio u Međugorju.

Razgovarala: Lidija Paris

Možete li nam reći kakav utjecaj ima Međugorje na Vaš život i zvanje?

Ja sam Francuz rođen na otoku Mauriciju. S 19 godina otišao sam na studij u Pariz. Prije toga, od šesnaeste godine nadalje, bio sam u školi Majke Terezije u službi malenih i siromašnih, i to je oblikovalo moju vjeru. Nisam imao čvrstih veza s Crkvom, nisam uspijevao razumjeti Crkvu niti sam imao ljubavi za nju. Povremeno sam išao na misu, rijetko na ispovijed, ali nikad sa srcem, i bez istinskog razumijevanja za smisao sakramenata. Kad sam došao u Francusku bio sam suočen s modernom džunglom velike metropole kao što je Pariz. Bilo je to vrijeme kušnje i traženja... Nakon dvije godine u Parizu našao sam se u dubokom beznađu, tako da sam čak mislio na samoubojstvo. Te sam se pomisli tako prestrašio da sam shvatio da treba reagirati, da moram napustiti Pariz jer sam u opasnosti. Sa svojom izobrazbom za socijalnog radnika mislio sam otići u neku zemlju u razvoju s nekom humanitarnom organizacijom. Ozbiljno sam planirao odlazak u Južnu Ameriku i u Indiju, ali mi je jedan prijatelj koji se vratio iz Međugorja ispričao svoje iskustvo. To me je doista zainteresiralo, i kad sam shvatio da se tamo može raditi i humanitarni posao, osjetio sam da me netko u Međugorju čeka. Imao sam 26 godina, bilo je to 1996. Ta perspektiva je u meni počela buditi nevjerovatnu nadu. Proveo sam četiri mjeseca u Međugorju, prihvatio sam Gospine poruke s mnogo radosti, i počeo sam ih primjenjivati. Nakon boravka u Međugorju, zahvaljujući Marijinoj školi, više nisam bio isti čovjek. Osjetio sam poziv sve posvetiti Mariji i biti potpuno raspoloživ za sve što ona želi. Otišao sam pun nevjerovatne nade u odnosu na svoj život, svoje zvanje i Crkvu. Zahvaljujući Mariji otkrio sam otajstvo Cr-

kve i dobio duboku želju služiti Crkvi. U to mi se vrijeme svećeništvo činilo prevelikim u odnosu na moju malenost, nesavršenost, nedostojnost... Pa ipak, imao sam milost vjerovati u taj Božji poziv...

“Pokaži mi plodove Međugorja”

Tada ste ušli u sjemenište?

Najprije sam ušao u Zajednicu Blaženstava, jer sam tamo našao braću i sestre koji su živjeli poruke, dok sam u drugim crkvenim krugovima susretao uglavnom neku vrstu nepovjerenja u odnosu na Međugorje. U sjemenište sam ušao 1998. Tijekom prve dvije godine imao sam prigodu pratiti hodočašća u Međugorje. Poziv na svećeništvo bio je potvrđen, ali ne i poziv na život Zajednice. Znao sam da moram biti svećenik u Marijinoj školi, u školi Grignon de Montforta, svećenik koji evangelizira. Vratio sam se na otok Mauricijus ali nisam naišao na podršku. Nakon šest mjeseci shvatio sam da ću morati napustiti svoj kraj. To je bila potpuna tama, nisam znao komu bih se obratio. Vratio sam se u Francusku nošen vjerom i obratio sam se mons. Dominiqueu Reyju, biskupu Toulona, koji je bio zaređen za biskupa tek šest mjeseci ranije.

Je li Vaš biskup poznao Međugorje?

Poznao je molitvene skupine potaknute Međugorjem, a kao svećenik bio je u Međugorju. Znao je da Međugorje igra važnu ulogu na mojem putu i uvijek je bio pun blagonaklonosti. Godinu dana kasnije ohrabrio je moju nakanu da pratim skupinu mladih u Međugorje! Taj biskupov stav bio je za mene izvor nevjerovatne radosti: imao sam dojam da sam se vratio svom prvom pozivu. Vratio sam se duboko uvjeren da treba nastaviti s organizacijom hodočašća, i biskup mi je dao zeleno svjetlo. Tijekom te godine pratio sam tri hodočašća koja su dala mnoge plodove. Zatim sam bio zaređen za đakona.

U to vrijeme, 2003. god., moj biskup čuo je ozbiljne kritike na račun Međugorja, pa sam ja s jednim drugim sjemeništarcem došao u Međugorje da bih porazgovarao s ovdašnjim ljudima, da bih bolje shvatio odakle dolaze te kritike. Pitao sam svog biskupa što da radim. On je izjavio da nema dovoljno elemenata za razlučivanje, ali mi nije zabranio dolazak.

Proveo sam četiri mjeseca u Međugorju, prihvatio sam Gospine poruke s mnogo radosti, i počeo sam ih primjenjivati. Nakon boravka u Međugorju, zahvaljujući Marijinoj školi, više nisam bio isti čovjek. Osjetio sam poziv sve posvetiti Mariji i biti potpuno raspoloživ za sve što ona želi. Otišao sam pun nevjerovatne nade u odnosu na svoj život, svoje zvanje i Crkvu.

Naprotiv, rekao mi je: «Pokaži mi plodove Međugorja!» To je bila druga riječ mojeg biskupa koja je u meni probudila nadu. Pokazati plodove u svojoj biskupiji: obraćenja, zvanja, jedinstvo, itd.

Je li jedno hodočašće u Međugorje dovoljno da bi plodovi bili trajni?

To otvara pitanje praćenja hodočasnika nakon hodočašća: ono bi trebalo omogućiti da primljene milosti dobro rastu, na dobro Crkve, unutar Crkve, u službi župa, molitvenih skupina, mladih itd. Imajući to na umu, za vrijeme jednog putovanja u London zajedno s drugim sjemeništarima, susreo sam Roberta Toonea koji je zajedno s fra Slavkom 1990. god. pokrenuo prvo okupljanje mladih u Međugorju, koje je postalo «Festival mladih». U Engleskoj se to razvilo u pokret «Youth 2000» (Mladež 2000). To je direktan plod Međugorja koji je danas potpuno integriran u mjesne crkve, koji je u službi mjesnih crkava. Pomislio sam da tako nešto treba promicati i ohrabrivati u Francuskoj. Pitao sam se kako pomoći da se taj pokret razvije u Francuskoj. U Parizu postoje molitvene skupine potaknute Međugorjem, skupine koje su osnovali moji bliski prijatelji: skupina «Abba», «Hodočasnici nade», itd.... Pozorno sve to pratim...

Jeste li nakon svećeničkog ređenja mogli i dalje dolaziti u Međugorje?

Nakon ređenja došlo je vrijeme upoznavanja stvarnosti mjesne Crkve, života župe, pastoralnog rada s mladima i sa studentima u koji sam odmah bio uključen. Ja sam kapelan u jednoj župi, vjeroučitelj na fakultetu, odgovoran sam za zvanja, a to je već mnogo za jednog mladog svećenika... Mladi svećenik se treba stopiti s realnošću terena na koji je poslan: biti u službi ljudi a ne u službi projekata. Prihvatiti osobu kakva jest da bi mogao bolje evangelizirati, da bi ju mogao bolje pratiti. To je katkada vrlo teško: u nekoj župi svi nisu na isti način otvoreni za nešto što im se predlaže. Moj prioritet je pastoralni rad među studentima s ciljem da ih povedem Mariji, da bi slijedili Isusa u njezinoj školi. Lani sam po prvi put došao kao svećenik, bez nekog preciznog pastoralnog projekta. Ove godine to je mnogo jasnije: imao sam prigodu dovesti ljude koji čine jezgru pastoralnog rada među studentima.

Iskustvo milost ruši zidove beznađa

Koji su konkretno plodovi koje vidite kod mladih?

Mladi ovdje iskuse Božju ljubav, iskuse Isusa koji je danas živ, iskuse osobno spasenje. Neki su imali duboke rane koje su u njihovu životu vodile do bezizlaznih situacija. Iskustvo milosti koje se ovdje prima, nazočnost Marije pune milosti, iskustvo molitve čini da se zidovi ruše. Ti ljudi «kapituliraju». Prihvate da ih Bog vodi, prihvate slijediti Isusa. Ovdje u Međugorju doživljavaju i iskustvo Crkve, a to je nešto što se duboko doima nas svećenika. Otkrivaju da sakramenti Crkve nisu «izborni predmeti» nego doista mjesto na kojem se Isus daje preko Crkve. Vraćaju se redovnom prakticiranju sakramenata i punom zajedništvu s Crkvom. Kod mnogih se mladih nakon hodočašća u Međugorje budi želja za izobrazbom, za upoznavanjem katekizma Crkve. Žele razumjeti, žele produbiti svoju vjeru, vjeru Crkve, crkveni nauk. Poznam neke koji su se pridružili školama evangelizacije.

Kako Marija vodi u Crkvu?

Za mene, plod Međugorja je da sam se stavio u službu Crkve. Danas sam svećenik za Crkvu. Kad sam razlučivao svoje zvanje, slušao sam što mi govore moj duhovni otac i moj biskup. Vidim kako me je Marija naučila upravo poslušnosti prema Crkvi. To vidim i kod mladih koje sam pratio.

Je li to tako kod svih hodočasnika?

Ono što sam vidio i o čemu mogu svjedočiti jest da ljudi ovdje dožive lijepe stvari, prime milosti, ali ne nose uvijek plodove u Crkvi zbog nedostatka praćenja ili zbog nekih nedostataka kod praćenja. U Međugorju ili nakon hodočašća vidio sam ljude koji se koriste tim mjestom da mlade uvedu u neko isključivo karizmatično iskustvo, ili da im ponude neku apokaliptičnu viziju vremena, oslanjajući se na samo jednu poruku izvučenu iz konteksta. Vidim u kojoj se mjeri može izokrenuti plodove Međugorja, a to čine isključivo oni koji imaju ulogu pratitelja a nemaju uvijek pravilan osjećaj za Crkvu. Moja želja kao svećenika je da skupine budu dobro praćene za vrijeme i poslije hodočašća. Da to čine ljudi koji su duboko ukorijenjeni u Crkvi, u zajedništvu s Crkvom, koji ljudima pomažu da učine korak

prema Crkvi. Na važnim mjestima duhovnosti kao što je ovo ovdje može se dogoditi da duhovna dimenzija ide nauštrb utjelovljenja u Crkvi. Pripadnost Crkvi vrlo je utjelovljena, a to nas katkada skupo košta. Međugorje je za Crkvu.

Što bi biskupi mogli učiniti da pomognu plodove Međugorja?

Jednostavno, ohrabrivati inicijative laika i omogućiti im da se poslije hodočašća nastave susretati i ustrajati u toj specifičnoj milosti.

Jeste li poznavali fra Slavka?

Da, kao sjemeništarac. Kod njega sam bio na seminaru posta. Fra Slavko je za mene divan svećenički lik, primjer svećenika.

Svakodnevna povezanost s Marijom

Koja je uloga Marije u životu svećenika i župe?

Životno važna! Ono što su nam na duhovnom planu nudili u sjemeništu nije mi bilo dovoljno. Ono što nude nama svećenicima nije mi dovoljno. Potrebna mi je osobna povezanost s Marijom, posvetiti Mariji svaki svoj dan, svaku osobu koju trebam primiti. Marija će nam pomoći naći «formule» za novu evangelizaciju: nove metode, novi način govora, novi žar. Moj biskup daje mi sredstva da to razvijem. Marija je ovdje u Međugorju izabrala jednu župu. Stvarnost jedne župe, to je zajednica vjernika. Želio bih župljane ohrabriti da budu svjesni poziva koji su primili.

Je li Međugorje i jedan mogući model obnove života župe?

U to sam uvjeren. Ako jednog dana postanem župnik, pokušat ću za svoju župu uzeti elemente koje sam ovdje vidio: svakodnevnu kronicu, euharistiju, Put križa. U Međugorju je dano nešto za obnovu župa u sveopćoj Crkvi. Posveta Mariji donosi plodove. Ja sam tek mladi svećenik koji mora još mnogo toga naučiti. U sebi imam golemu radost i nadu za Crkvu i za svijet, a tu radost i tu nadu donosi Marija.

U Međugorju ili nakon hodočašća vidio sam ljude koji se koriste tim mjestom da mlade uvedu u neko isključivo karizmatično iskustvo, ili da im ponude neku apokaliptičnu viziju vremena, oslanjajući se na samo jednu poruku izvučenu iz konteksta. Vidim u kojoj se mjeri može izokrenuti plodove Međugorja, a to čine isključivo oni koji imaju ulogu pratitelja a nemaju uvijek pravilan osjećaj za Crkvu.

PREPORUČUJEMO

Fra Tomislav Pervan
U SVJETLU SPOZNAJE ISUSA KRISTA
Knjiga 1.

Stranica: 238
Format: 14 x 21
Cijena: 15 KM

Fra Tomislav Pervan
MEĐUGORJE – KUPKA DUŠE

Stranica: 212
Format: 12 x 20
Cijena: 10 KM

Knjige dr. fra Tomislava Pervana i velik izbor naših drugih knjiga, te različita izdanja Biblije i molitvenika, slika i krunica, kao i prikladnih suvenira potražite u suvenirnici/knjižari Župnog ureda u Međugorju.

Gospin trg 1,
88266 Međugorje
tel. 00 387 36 650 800
faks: 00 387 36 651 444

Glasnik MIRA

Sve o događajima u Međugorju i odjecima u svijetu i Katoličkoj Crkvi
čitajte u novom mjesečniku - Glasniku mira.

Čitajte i preporučite drugima Glasnik mira, mjesečnik

Informativnog centra "Mir" Međugorje. Surađujte u Glasniku mira,
pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata (12 brojeva): 30 KM/120 Kn

Jajce 87,8 MHz
Mostar 100,0 MHz
Banja Luka 107,8 MHz
Hercegovina 101,5 MHz
Lašvanska dolina 100,8 MHz
Spilj, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 MHz
Banja Luka, Sjeverna Bosna 106,7 MHz
Sjevero-zapadna Bosna, Jajce 106,7 MHz
Dolina Neretve i Juž. Hercegovina 98,3 MHz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 MHz
Zagreb, Lika, Karlovac, Bihać, Sj. Hrvatska 107,8 MHz
Sisak, Graditka, Kutina, Ivančićgrad, Novska 106,7 MHz
Zenica, Žepče, Tuzla, Slavonski Brod, Posavina 100,1 MHz

Satelit: Europa, Bliski istok i Afrika
HOT BIRD 6° istočno

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Tel.: 036/651 100; faks: 036/651 300
E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.medjugorje.hr

**KLANJAJTE SE
CIJELIM BIĆEM
MOME SINU!**

Kapelica klanjanja u Međugorju